

ומח' ערצ השלי' לכו מחפלה לראשוני צונו לציון עלמז והאומהשלי בקר רסכרי להסדיר הקדושה עם הלצור הוא יוחר כשר: גם אבא מרי הרב ז"ל היה רחמינו פעמים רבות קודמ חנו על מנהגנו ומשנה מנהג האחרים מכל עמנו אחר שלמדתי עליו זכות ועיס לו על מה שיסמוך הריכ זה לא למד מונח נכדון שלפניו ואומר כי הנח מלחנו רחמי לנוהגים מונהג הזה כי פעמים רבות כשהשלים ליצור מחפלה חפלתו בקול רם צונו עם הלצור הוא רחמי אלדיוו זרכה זרכה וכו' כלרבו עם היות שאין עשרה וחפ"י רוב עשרה עשומים קולו ומכווכי' למה שהוא אומר ומקנה היא כי עדיין הם ומחפלין ודולי' לנמוך חפלה' לא רחמי ולא שמענו מי שמדקדק בזה ומעולם ועם היות כי חפלה חתמה אין נשיאות כפיס ואם כן אינו אומר אלדיוו כי עם כל זה בלצור קען שאין צו כי אם עשרה רחמי שוהגי' מונהג שלנו חפלה חפלה השמר לכנה הנזכרת גם פעמים רבות חפלו בלצור גדול בחפלה המוסק' ציום השנה כשהאריכו הלצור חפלהם והיום גדול משרי דוקאי' לזכרה רחמי שוהגי' כן ומחפלה אז השלים ליצור חפלתו מנהגו ילא רחמי מי שמדקדק בחפלה אלדיוו כמזכר עם היות שדוקא השלים ליצור יכול לאומרו ולא היחיד כאשר כחצו כל הפוסקים הרי שרעה בני המנהג הזה היא שחפלה אלדיוו אף על פי שחוקקה לאומרה בליצור אין לרין שיכונו הלצור לחפלה השלים ליצור אלא השלים ליצור לזרו יכול לאומרה כיון שהו' בחוך הלצור ומחפלי' עמו ולא על פי טכפי הנראה גם זה שלא כפי טכפי' הדן כמה שחצו המחפלי' זיל צמסנה שארין על פורסין על שמע ואין ענדין לפני החינה בשרות מנערה כי כפי הדרך עם מדברי רש"י ותוספות זיל צמחוקתם זיל כמה אנשים שלא שמעו קדים יברכו יבולים לחור ולפרס על שמע אף לרין ז' או ר' שחצנה או חפלו על אחד לפחות נראה שרעה כלל לרין עשרה חכמי' צין כלל שיכונו וישמענו ויעט אחר השלי' ליצור וחדש גדול הודיענו בעל הבהגה המיימית זיל שאם אחד מהעשרה הוא מחפלה יבולין לומר קדיש עמו שהרי נקרא חוך בני ישראל וחילי ליעתו זיל היתה גי' או גי' ונשאר הרוב שהם ומכווכי' אל צעור שאין חפלו הרוב שמכווכי' לקדים וברכו שאומר השלים ליצור אין לו ואם כן גם זה חנו לריכין ללמד זכות על המנהג הנזכר מחפלה אלדיוו שאומר השלים ליצור בחפלה כמזכר ונראה לעניות דעתי לומר כי חלוק גדול יס צין חפלה אלהיו לקדי' וברכו וקדושה חה כי עם היות שכלל חקטו לחארים שלים ליצור צי' עם כל זה חפלה אלהיו חקקה לאומרה השלים ליצור אצל אין הליצור מחייבין לענות אחריו ואם כן כל עוד שימלאו עשרה חכמים ומקובלים צביח אחד יכול השלים ליצור לאומרה אף על פי שהם היו עסקים בחפלהם ולא יכונו למה שאומר שלים ליצור אמנם תקדיש וברכו וקדיש שליכין הלצור לענות אחר השלים ליצור לרין שיסו ומכווכי' לשומעים לשלים ליצור וצופין אחר שהליצור מחפלהם לא יוכל שלים ליצור לחארים אף על פי שהיו עם נעלאים לצור ואם כן ללמד מה סברה בני מונהג הזה מיוקמה על פי טכפי' הדן שהיא כי כל דבר שלרין עשרה אם הוא ומדברים שליכין הלצור לענות אחר השלים ליצור לרין שיסו ומכווכי' השומע' ולא יעסקו בחפלהם אמנם אם הוא ומדברים שאף על פי שלא נחכו לחארים כי אם בלצור עם כל זה הם חפלה שלרין השלים ליצור לאומרה ואין ללצור לענות אחת החפלה עם השלים ליצור יכול השלים ליצור לאומרה אף על פי שאין עשרה שיכונו לשמוע מה שאומר השלים ליצור כי הם עוסקי' בחפלהם ואחר שחפלה ענוו כשקובע אוחו הלצור בחפלה עם היות שהיא ומדברים שחקטו לאומרה השלים ליצור עם כל זה אין הלצור לריכ' לענות אחריו אם כן הרי רבו וחזרו שיכול השלים ליצור לאומרו כל זמן שהלצור עמו צבית אחד ווחחלה בחורה שי' ירד לחפלה כיון שקדרי הקדושה בחפלה חפלה חמיש' שהלצור לא יכונו ולא ישמעו לשי' לכנה היותם עוסקי' בחפלהם כי אז לא ילדק עליו בודאי להקשות מה שהקשו בגי' וכו' יחיד קובע זרכה לעלמוצפרי כשהחפלה אוחי' בקול רם כאשר זה בחוך דברין: ולמען לא יהיו כל דברי אלה סברה זיל רחמי יהי לפיכך חסונה הרשצ' זיל [כיס פיח] ומקימת אוחס דרין ענטו וזיל עוד שאלתי מעני' ומקלתי' ליכס צביח אם יוכל שי' לומר ענטו זרכה צבני עלמה כלאו כלל עם או לא ואוחי' צבנוע חפלה ואם יס לה דמיין לאוחה שאמר צריה עם ששדודו דארכי' שי' מוליא אוחס ידי חובתם או לא: חסונה לעולם שי' אין אומר זרכה צבני עלמה עד שיסו שכ " דכיחדיס דמו והגע עלתך אם היה כל אחד ואחי' מחפלה צבני עלמו צביחו איכן אוחי' אוחו אלא צבנוע חפלה ואפילו שצעה שהם ומחפלין כל אי לעלמו צביח כיחדי' הם צאוח' ענה וסיה והוי טענט לשי' שאין שליחי' ליחיד עד שיהי " מקובלי' צמקי' אחד ואוחה דעם שצדקות רבוחא צביח " צביח דוקא הא פחות מי' אין לו שליחות ואינו מוליאן חה כראה לי פשוט עיכ והם עלמוס דברי העור אוחס מיס [קי' חקקיין] חילי ואפילו אם יס עשרה צעיר שמחעני' אם אין עשרה צביח איכס יבולין לקבוע זרכה עד כאן לשונו ככר' מדבריו אלה הועתקו מדברי הרשצ' זיל והרי אם כן נראה מכאן קיום דברי שכתבתי שלא דקדק הרב כי אם כשיסיו ענרה מקובלים צמקוס אחד וזנה אף אם יחלוק חולק כנגד הרמי' שהצחי' ומסברה בני מונהג צמה שמחפלה השלים ליצור אלדיוו בחפלה החפלה יחאער ערניך ערצ' לרין ואם אוחה הוא הדבר גם כנגדם יס חקטיח' שהקטיבו למעלה עם תופש לשלים ליצור ושאין ראוי לעשותם כי הרי הוא כיחיד בחפלה שעה או אם חלוק גם כן ואלד אחר ויאחי' שאין מעס רמי' כלל זרכה ענטו כי על הדוב לעולם הלצור ומחפלין חפלהם קודם שיביע השלים ליצור להפלה אלדיוו ולעולם איכא עשרה דלייתו לשלים ליצור כשהחפלה אלהיו אצל אם ימלא חולק על אוחה נראה מאחד מאלו הארדין עם כל זה החלק שכתבתי נראה נכון זרכה ענטו על פי דברי הרשצ' זיל שלא דקדק כי אם כשיסיו

ולכן עלה בלב השליח ליצור שלא לחזור החפלה אלא החפלה זיחד עם הלצור כדרכנו המקפדי' עשאו הימים שהשגל אומר נקול רם וכל הלצור אומרים אחריו מלה צמלה חה עד קוף זרכה שלישיה בלצור כדי שיכנו לענות אחרי קדוש ומחם והאזה כל אי ואי מחלצור מחפלה ציוו לציון עלמו גם השלים ליצור מחפלה צמחש ציוו לציון עלמו עד שמיביע לזכרי רלה שאו חחר להשמיע קולו כראשוני' כדי שיסחו עמו הלצור צמודים וגם אז ככה עשה השלים ליצור וכשהגיע צין גוחל לרופא קבע ענטו זרכה צבני עלמה בקול רם כדן השלים ליצור וכחצו כי מלחא ציכיס איס נעון וחכס שהפק לשלים ליצור ואחי' שצעה שלא כדן וצריך זרכה לצמלה כי מחר שכל הקהל לא היו מוכיני' לזרכה השלים ליצור חדרצה כל אחד ואי מעס היה מחפלה ציוו לציון עלמו ולא היה אז חחר החפלה אם כן דיוו כיחיד ויחיד אינו קובע זרכה לעלמו זהו פרט המעשה וצקשה מומי' אוריעך דעתי הקלרה עליו ועם היות ידעתי שלא ידעתי גם ידעתי כי הלה לאל' כמלאו ציכיס חכמים שמוסם וזפרט החכס השלם כהייר כחנאל יליו עם כל זה למחלה רחמי חפלה' כי זכרתי מלמדם זיל [קידושין] מיצ קסדריין ז' שנה לא' ועיין בחוספוי' פ"ק קידושין עס] אחר רב המוטחא אי' חתלת דיוו של אדם אלא על דברי תורי' שכתב פוער מים ראשי' מיון ופרשי' פוער מים שפוער חה התורה מעליו הוא ראשי' מדורו תורה נמשלה למים דכתיב הוי כל למח לבו למים עיכ לכן לא רחמי' לפוער חה עלמי צמס קנה צעולם וולקדר בקולר הנהגה לעיד וקודם כל דבר חוור כי קשה צעיני לזכר ומחכר הדין אי ז' הוא לרין ישרה האם מה שצעה השלים ליצור או מה שהפקו עליו אחרי טכפי' הדברים הם צביח עם כל מנהג ז' כפי איס הדין הוא חפלה השלים ליצור ציה עם הלצור בקול רם כי הדין פשוט שלריכין כל בני הלצור להחפלה צמחש כל אי ואי ציוו לציון עלמו עם השלים ליצור ואחר כך יחזור השלים ליצור החפלה בקול רם כאשר כתב הרמב"ם זיל [בפרק חשיעי' להלכות חפלה וזרכה כהנים והעור איס קי' חקלי' להלכות ר"ה סמי' סימן י"ט ומע שכתב שטיכיו צריה היא פרק בחרה דף לב לד לה והרי"ף פרק מי שמתו דף עו זבס רב האי גאין ולקמן צמון צמוך מייתי ליה המחבר] ושאר כל הפוסקים כלל ודצריהם לקוחים ממה שטיכיו צריה כסם שטיין חייב כך כל יחיד ויחיד חייב ריב אומר שלים ליצור מוליא חה הרבי' י"ח וחתיא בגמרה אמרו לו לריב לזריך למה הלצור מחפלין אחר להם כדי להסיר שלים ליצור חפלתו אי' ריב לזריכוס למה שלים ליצור יורד לפני' אחי' ליה כיי להוליא חה שאינו צקי' אי' רבי נראה ומכאן מוצר כי אליבא דכולי' עלמח הלצור מחפלין ראשונה ואחר כך חחר השלים ליצור החפלה בקול רם ואם כן בנדון שלפנינו שלא עשו כן אדרבא הלצור והשלים ליצור כלל החפלה זיחד אף גוכל לומר שהשלים ליצור עשה כדן או החוסם עליו דבר כדן' ולכן נלעיד כי פחה השער אשר נוכל לזכר צו כדי לזכר כידן שלפנינו הוא ממונהג עלמו דולה לומר מנהג בני ספרד הנזכר למעלה שצעה מנהג ערצ הלצור שלים ליצור כלל מחפלין זיחד ולראוח האוי' יס אי זה דבר שאומר השלים ליצור בחוך החפלה אינו חושם שיכונו אליו הלצור חה עפמי' סוף מערסי' הדין ומחם חנזה פרט הדין שלפנינו כמו שארכי' ציה ולרין ראשונה אם כן לפי' ללמד זכות על המנהג הנזכר מה שמפיקים בחפלה עליו מלי' זה לר' הוא הגירעון שיס צו רולה לומר אם הוא ואלד הלצור שהם ומפיקים בחפלה לענות קדוש או מלד השלים ליצור שראוי לו להחפלה חפלתו צמחש לא צהשומע קול כי לעיד אין ערעור כלל כנגד המנהג כי אם יחלו השמים לרדין וצחחאי' שכל אי ואי מחלצור יאמר מלה צמלה כל חפלהם חה חפלתו אחר השלים ליצור ולא יסמוך על השלים ליצור אפי' צביח חחא ואומר כי לעיד אין נרעון כלל צמנהג מלד הלצור ואף על פי שכתב מחפלי' עם השלים ליצור זיחד הם ענייס קדוש בחפלה חפלה אין זה הפסק כלל וכן כתב הרי"ף צבס רבי' האי גאון צפרי' מי שמחו זיחד שלא החפלה מחפלה עם השלים ליצור מלה צמלה עד קדוש וכן כתבו עס החוספוי' (דף כיח עיב זרכה ומחחיל אין יחיד מחפלה וכו') וכן הרמב"ם זיל וכל הפוסקים וכו' היכי דאין עיית קדוש ואמירה כל כוסח הקדושה עם השלים ליצור הפסק ליחיד מחפלה עמו מלה צמלה הכי נמי אינו הפסק ללצור ואם כן אין הגרעון צמנהג הנזכר מלד הלצור ונראה כי הגרעון הוא מלד השלים ליצור חה כי יכין חפלתו בקול רם צכל השנה כלה זולתי ריה ויהי אינס כי אם להוליא חה שאינו צקי' אצל הנקי' לרין שחפלה חה צעלמו חפלתו איכ' גם השלים ליצור לרין לחפלה לעלמו חפלה רחיה כדן כדי להוליא חה עלמו וידוע הוא לכל עדין החפלה להיותם כלאי הוא להיות צמחש כאשר כחצו כל הפוסקים ויחיה בגמרה צפרי' מי שמחו וזפרק אין עמודין מדרי' המוטחא דאמר כמה הלכותא וכו' (דף לא הרעצ'ם להלכות חפלה פרק חמישי ע"ח דף ע"ג וזפרק חשיעי' להלכות דלעיל דף ע"ג ע"ב) זהו לר' גרעון שיס צמנהג הנזכר לעיד כפי טכפי' הדיין' ועכ"ז ראו הראשונים מיסדי המנהג הזה שלא לחוש לגרעון הנמלה צמנהג הזה ענדיך גרעון גדול מעטו שנמלא צמנהג האחר שהוא מנהג בני התלמוד עם היות שהגרעון הוא אינו מלד המנהג צעלמו והרי הוא שלם ומכל לר' כי אם מלדנו חכטו צענונתינו שרצו לזכו פונה לצמלה ולדצרי' שחק צעית החפלי' וליכא " דלייתי' זרכה השלים ליצור וכבר כי הרמי' כי כשהוא כן קרוב אדצרי' להיות זרכה לצמלה ולכן צראה' מעט הצחי' להחפלה צעת מנהג ערצ ראו חכמי' חדר כי כשר הדבר שיסמיע השלים ליצור קולו בחפלתו ולא יכיס עלמו צמפס זרכה לצמלה כי זהו רע גדול צעריך השומעת הקול או הגנהו בחפלה וזפרט כי כיון שאחר לכנה צביח שיעטו הלצור קדוש אחריו אינו נראה מוקמי' אומה וגם לא מעביד' חפלה כי אם מוטבדי' " האהריס אל דברו ומקייני' מלח לא חפס חה עס כוי על פי פירושם זיל זה הוצרך זרכה שאינה לריכה: הרי למדתי זכות על מנהגי' בני ספרד עם היות טכפי' האחי' מנהג האשכנזי' ורבי' אחרי' שמתו צמס צעת

שאלות ותשובות רבי לוי אבן חביב

תמיא כותיה איך יצא לחלוק על הצריחה אבל מה שחלק עליה הוא דרש
זי' קצר דרין צענת זין זייט עעס האיקור הוא שמה יהא ואף על פי
שצצריחה החכר ייע צפי' קוצר רז ציני דהיה צצני' וצא לחלוק עליה רצא ואמר
דעעס הצריחה הוא דוקא זייט כלשון הצריחה עלמיה אבל צענת שהוא האיקור
המוחבר צפי' צמסנה העעס הוא משום שצריחה כמתקן ופקא ויניה אם כן
צצצנת כל עזינה שיש בה תיקון אקורה ואפילו כעמי' צו ציוס גורה משום
מתקן אבל זייט דליכא חשש' דכר' כמתקן מותר להעזיל הכלי' זייט אם כעמאל
צו ציוס 'כיון דליכא חשש' דשמה יהא והעעס לקצרה אז ריל לחלוק זין
צנת זייט לענין תיקון צום כלעיד לומר אי' מצי' דצרים או שפאנר שהלמנה
היא שאין צוה כל כך תיקון שיהא צו כדי לאקרו משום שצריחה כמתקן ולכן
מותר זייט אבל משום שצריחה צנת גורו צו או שפאנר שהלמנה היא שפאנר
תיקון קלה ורואי לבזור צו משום שצריחה כמתקן ולכן אקור צצצנת אבל זייט
מותר' משום שצריחה אוכל נפש כיון שפאנר צו ציוס ואף על גב דלדעה הרב
רבינו משה צר עיינו' זכרוננו לצרכה כל תיקון המוכשרין אקור ציוס עוצ
כרצק ודלא כרבי יהודה שפרק ייע שחל ולכן לא חלק צצצנת שפאנר כמו
שחלק רש"י זכרוננו לצרכי' צפי' אין לרין כיח ע"כ אלא דלעולם אקור לתקן ציוס
עוצ כמו שכתב כל זה צעל מוגיד ומסנה זיל עס כל זה כראה לחלק כי דוק
כשעושה מעשה צבוק הכלי אקור משום מתקן אפילו צמכשירי' אומס צעזילת
הכלי כיון שאינו עושה מעשה צבוק הכלי אם הכלי מוכשרי' אוכל נפש אין
ראי לבזור צו משום מתקן ומותר ולכן עזילת הכלי' ומותר ציוס עוצ כשכעמאל
צו ציוס וצצנת אקורה אפילו כשכעמאל צו ציוס ' וזה נר' ויתר נכון כי למה
שאמרנו ראשונה אין עעס כלל ועל זה הרדק נחזר לי דבר אחד קרוז לרין
שפאנר צלשון הרמזים זיל שכתב צלשנות צנת (צפרק כב) אין מנציחי' תרומה
ופפי' שרי' כמתקן ואחר כך צלשון הפרי' עלמנו חזר הרב לצאר זה הרין צעלמו
וכתן צו צ' עעמיס יאחד שפאנר כמקדש' ואקור משום דדמי' למקא ומתוכ
ועוד מפני שהי' נר' כמתקן אומס צצצנת עד כאן : וקשה מה לו לרז זיל לומר
דין אחד צ' פעמיס ז' צמקוד זה ולמה צמקוד אחד נתן עעס אחד וצמקוד
אחד נתן צ' עעמיס והרז צעל זייט זיל תירץ צוה כוי עיש' וכלעיד כחלמיר
המוסיף על דבריו כי צפעס הראשונה כיון הרז לומר שהוא אקור צצצנת והעעס
משום מתקן כי לאקור צנת די צגורה שהוא מתקן אבל למה אקור זייט
אינו ומשק' צפעס הוה כי כל דבר אוכל נפש אלו ומתקנים אורו ציוס עוצ
וראיתי שכתבו צתו' צחיגנה פ"א (דף ה) דצבור משום שקריחה וזיל והכי לא
דמי להצצה תרומה ומעשרות לאקור משום מתקן דהכא לאו מתקן הוא כראה
דליתעס זיל הפעס שאקור להצצה תרומה ומעשרות אפילו ציוס עוצ שגס
ציוס עוצ אקור לתקנס צוה ועס כל זה כלעיד שאנו מוכרחי' לומר לדעה
הרז מה שכתבתי דלדעתו היה מותר ציוס' עעס האיקור צצצנת הוא משום
תיקון כדי ליישג דבריו צענין עזילת כלים שצלכות צנת כחז עעס אי' וצפי'
עזילת יוס עוצ כחז עעס אחר ואם עזילת כלים אינה אקורה ציוס עוצ
מעעס תיקון כל סכן להצצה תרומה דלמי אקור מעעס תיקון ולכן **אליך**
הרב לחזור לומר דיין פעס אחרת צמקוד גזרות שגורו צמקא ומתוכ מעעס
כוחז שהוא אצ והוסף צעעס דדמי' למקא ומתוכ דודאי מן הפעס הזה אקור
אפילו ציוס עוצ וליה סמך מיד המנציח תרומה ומעשרות צצצנת או ציוס עוצ
צצצנת כוי גס כראה שגזה כחז הרב תינה אחר מותרת צמיס ועוד מפני כוי
צצצנת הינה צצצנת ודאי היא מותרת ונראה עקיו' לעס שכתבתי שחשס
שצריחה שהוא כמתקן הוא צצצנת דוקא כלל הדבר דמנה שהוא אקור משום
תיקון חלוק גדול יע צין ייע' לצצנת אס התקון הוא צאכול נפש או צמכשירי'
ולכן הרב זיל צצצנת אקור עזילת הכלים אפילו כעמאל צו ציוס משום תיקון
והתיר ציוס עוצ אם כעמאל צו ציוס ואם כן לדרין שלפנינו כיון שעזילת כלים
עמאלי' יע צה משום תיקון ולכן אקורה צצצנת ועס כל זה מותרת ציו' עוצ כשכעמאל
צו ציוס היה עזילת כלים הכלקמים מהגי' שומחר לו ציוס עוצ כשצאו ליד
הישראל צו ציוס וזהו דוקא על פי מה שהצין הרי"א זיל מדברי הרי"ף זיל כי
לפי פלפול צעל זייט על הרב רבינו משה צר עיינו' זיל שחלק זין כלים
עמאלי' לכלים חדשים נרא' שאקור אפילו צאו ליד הישראל ציוס עוצ כיון שהוא
תיקון גמור לדעתו זיל ודעה הרמזים זיל היא שאקור לתקן המוכשרים ציוס
עוצ ואפילו כשצאו צו ציוס ככתוב למעלה ולצאר על מי ראוי לקמוד צפרי'
דברי הרי"ף והרמזים זיל אם על הרא"ש או צעל זייט מצי' אין צי כח ועס היות
שכפי מה שכתבתי למעלה צפי' דברי הרב רבינו משה צר עיינו' נראה שחשלו
שעזילת כלים חדשים יהא תיקון מותר ציוס עוצ כיון שהתיר עזילת כלים
עמאלי' אף שיש בה תיקון ולכן אקור צצצנת מצי' כיון שאינו ראוי להכריע
קומד על דברי' ולכן ראוי לתפוס רדק המומחה אומס אם ימלא מורה לאיקור
כדברי צעל זייט זיל בכלים חדשים שצאו ליד הישראל קודם יוס עוצ וכשצאו
ליד הישראל ציוס עוצ אם יורה להתיר לא הייתי מוחה צידו ויש קעד
לדי' הזה קלה ומשפור שפאנר ציוס עוצ דלדעה רש"י וקלה הפוקקים זיל מותר
לתקנו ציוס עוצ כשאינו יכול להשתמש צו צלי תיקון ואם כן היה הכא נמי
דשרי' כיון שאינו יכול להשתמש צו ציוס צלא עזילה וכל זה שלא לדעה הרא"ש
זיל כי לדעה הרי"א זיל צכל צופין אקור כיון שהוא פוסק כרצה לאקור מעעס
דשמה יעצירנו ארבעה אמות צצצנת הרבים אם כן אין קום לר' להסיר זהו
הכלעיד לענין הלכה צצצנת דעות הפוקקים זיל אומס לענין מעשי' ראוי לך
לחפוק צצנת המומחייים כיון שהוא צדבר אקור עס היות שהוא אקור
דרצקן : קטן החלעידים החורים לפני ומשכן התורה קצני' . לוי כמתיר יעקב
י' **בהלכות** חונן חנה הרמזים צפי' חונן צפסקא אקור צהנאם

מקוצרים צמקוד אחד עטרה ואם כן לדעתו זיל צמדן שלפנינו כיון שכל
הצבור נתקבלו להחפול מנחת הענייה גס השליה ליצי' צתורה שלומס התחיל
להחפול כיון שקוד הקדושה צלמלע החפלה אם כן הרין עמו צמה שקצב
עכנו צלמלע כדן שליח ליצי' ולא ליעציר תחתי דמתקן אחרדי אם היה מחפול
עכנו צצצנת הפלה וצאי' מצי' הדברים האלה יוסר עוצ צפרי' מה שעשה השליח
ליצי' מקצרת מיי שחפס עליו ועוצ ומקיים אם היו מחפולים תחלה צלחם
הצבור והשליח ליצי' ואחר כך היה אחר השליח ליצי' החפלה כדן החלמוד
צכל הימים ודי לנו הלער ללמד זכות על מנהגינו צשאר הימים ולהוסיק על
העדה כי מעולם לא ראינו מיי שחפס צכך ולכן מכלן והלאה לא יעשה כן
צמקומכס . זהו הראה לענין דעמי' כחז צרין שלפנינו עס רוצ העדרות
ומיעו הפנאי ועל משכילי' עס וכצויהם עס החכס השלס צראשס להוסיק או
לגרוע כאשר יראה צעיני' שלימות :

י' ג צענין עזילת כלים חדשים הכלקמים מן הגוי צצצנת מומי' אודיעך
דעמי' הקלה אם מותרת ציוס עוצ לדעה הרי"ף והרמזים זיל
או לא יען כי מלאת שכתב צעל אדם ומהו [כתב' ד' חלק א' כי' עמוד צ']
שלדעה הרי"ף מותר וכפי הגראה הוא הרין ליעת הרמזים זיל . וצעל מוגיד
משנה זיל כחז לאקור לדעה הרמזים זיל . עוד קשה לך צלשון הרמזים זיל
שצפרק שלשה ועשרים מהלכרי צנת נתן עעס לאקור עזילת כלים משום מתקן
וזהלכות ייע פיד אקור מעעס שמה יהא לא מעעס מתקן וכפי הכי'
צגמי' צפייט שחל [דף יח] מאל דקיל עעס שמה יהא זי' ליה משוי' מתקן
מאל דליח ליי משום מתקן לא לריכא ליה עעמי' דשמה יהא . על הכל לאוסידי'
צקור ואומר כי לדעה הרי"ף זיל אם לא כפלפל צלשון דרדק פלפול צעל
מייט על הרמזים זיל צולאי' נר' שומתי' כדברי צעל אדם ומהו שכתב
ומדברי הרי"א זיל לגרס חזיל שכתב צפסקיו צפרק ייע שחל
הביא הרי"ף זיל עעמאל דרז יוסף דלומר משום קמינה ועעמי' דרז ציני' דלומר
שמה יהא ושצק עעמאל דרזא דלומר גורה שמה יעצירי' ארבע אמות צצצנת
הרבים ועעמאל דרזא כלים דכראה כמתקן ותמתי' למה האריך לפני' משנה
זו מה שייך עזילת כלים האידוכי' ועוד לפי העעמיס שכתב מותר להעזיל
כלים חדשים ציוס עוצ הילכך כראה דעעמאל עיקר ההלכה כותיה
לגבי' רז יוסף וז' מלינו עס העעס גבי' שופר ולולב ומגלה וכן רזא צתרה
הוא ומאלו עמי' העעמיס אקור להעזיל כלים חדשים ציוס עוצ עיכ' הרי'
כחז הרא"ש צפירוש דלדעה הרי"ף מותר להעזיל כלים חדשים ציוס עוצ .
אומה הדבר כי לרי' עיון לצאר אי' דוקא כשצאו הכלים חדשים ליד הישראל
ציוס עוצ מותר להעזילם לדעה הרי"ף זיל דליכא חשש' דשמה יהא או אפילו
כשצאו לידו קודם יוס עוצ וצולאי' אם קצרת הרי"ף זיל היא שעזילת כלים
היא מדרצקן אין ספק כלל דרין צאו ליד הישראל ציוס עוצ או קודם ייע
שהיא מותרת דלאקור דרצקן ליכא חשש' דשמה יהא כאשר כחז הרמזים
זיל [הלכות עזילת ייע פק' ד'] צכלים שטעמאל צולר העוממה והוא צריחה
צגמי' [דף יח ע"א] אבל אם קצרת הרי"ף היא שעזילת כלים היא מן
התורה יע ספק כי אולי מה שכת' הרי"ף דלפי העעמי' שכתב הרי"ף מותר
להעזיל כלים חדשים ציוס עוצ זהו דוקא כשצאו הכלי' ליד הישראל ציוס
עוצ וליכא חשש' דשמה יהא אבל אם צאו לידו קודם יוס עוצ אקורין כדן
כלים שטעמאל צאו העוממה קודם יוס עוצ לדעה הרמזים זיל שכתב עעס
דשמה יהא ולצאר כפי' הרי"ף זיל עזילת כלים אם היא לזריחה או דרצקן
אין לנו כח כי הוא זיל לא דבר צוה כלל צבוק עמי' צצצנת דומשכתבה ולא
הכריע אי' קמיעין לקולא או לתומה ועס כל זה דעה נוחת כי מה שכתב
הרי"ף לדעה הרי"ף הוא כולל זין צאו הכלים ליד הישראל ציוס עוצ או
אפילו קודם יוס עוצ ולכן צא לשון הרא"ש זיל צתס מותר להעזיל כלים
חדשים ציו' עוצ . ואף על גב דשכעמאל צאז העוממה אקור להעזילם ציוס
עוצ שמה יהא איעפר לחלק ולומר זהו דוקא צכלים שהיו ציד הישראל דכיון
שכעמאל צמקרה איעפר שלא ימש' אליסן להעזיל' מיד ושהא אומס עד המועד
שהוא עמי' ואומס צכלים הכלקמים מן הגויים כיון שהישראל יודע שאקור לו להשתמש
צזה קודם עזילה מיד כשלוקמס מעזילת אומס וליכא לייחש שמה יהא
צדברי' האלה דעה ניתנה מדברי הרא"ש שצאו צתסם אבל להיות ספק
צצאו אקור איני קומד על עלמי' בענה מכל מקור' פשוט מיהא חדא דכלי'
שצאו ליד הישראל צייט מותר להעזילם לדעה הרי"ף על פי מה שהצין מעלנו
הרא"ש זיל . גס לדעה הרמזים זיל ככה הוא הרין שומחר להעזילם ציוס
עוצ וכל סכן הוא וצפרס אם צאו ליד הישראל ציוס עוצ ולצאר איך הוא כל
סכן ומיהו החלוק שיש זין קצרת הרי"ף להרמזים זיל לשכאמר דכל סכן הוא
שומחר לדעה הרמזים ראייתי לפרש קצרתו ראשונה ואומר יחלוק העעמיס
שכתב הרב זיל צלאקור עזילת כלים שצצנת אקור משום שצריחה כמתקן וציוס
עוצ משום גורה . שמה יהא נר' שדעתו זיל היא שאף על פי שכותה האומחרי'
שכתב כל אומס העעמיס המוכרכים צמורה לאיקור עזילת כלים הינה לחת
מעס זין לשנת זין לייט כמי' צגורה צפי' (דף יח ע"ב) הינה צצנת יוס עוצ מאל
ליכא לייטר ואם היות שצמסנה לא החכר אקור כי אם צצצנת כזר תקן
רש"י זיל צפי' המסנה (דף י"ז סוף ע"ב) דקמט צנת להודיעך כחז דציה
דאפילו צצנת אדם מותר לצבול אף על פי שהוא כן שדעה כולם לחת מעס
לאיקור זין צצצנת זין לייט עמי' דעה הרב היא לחפוק לענין הלכה גזרות
שמי' יעשה לענין יוס עוצ צלצור כיון שצצריחה דחכי' כותיה האזכר ייע צפי'
אומס שנת ראו לחפוק גזרה משום שרי' כמתקן כיון שהגורה הוא
אומה רזא שהוא אחרון דוקא צייט אין הלכה כמותו כיון דצריחה היא דלא
כותיה או שפאנר שרזא עלמו כשצא לחת מעס משוי' שרי' כמתקן וחלק על
רז ציני' לא הינה כמותו לחלוק עליו צפעס שכתן לאיקור עזילת צייט דכיון

י' **בהלכות** חונן חנה הרמזים צפי' חונן צפסקא אקור צהנאם
שכאמר לא ילכח חונן לא יא צו כוי יע לתקנות דרציו' זיל
שכרלי

החכם היר אברהם זכות ז"ל שנראה שדעתו היא כפי הפי' השלישי חיל תל הנותקת בו פי' זה הוא בהגדרה שזה כמו משולש כיון שבסמך הקרקע כיד עפחים והחל הוא משופע יהיה האלכסון כיון עפחים וגובה החל" עפח" כי כיד על עלמו חקעו וכיו על עלמו חרעו גרע זה חס' יתאר ק' ופרש"י שהיא הגובה אבל חס' השטח יתח' מוכי' לא יהיה עיב' שגבוהותיו חס' אמת ולא מלאחי עעס בכלל לשונו עכ"ז נראה מלשונו דודאי כי הדין כפי הפי' ה' והראשון יתח' לנע"ד כפי הכת"י צמפרט"ס ז"ל וכיכ' רש"י צמירז"י פרק עוש"י פסי' [דף כה] צבע"ה חל המחלקת"י מוח"ד י' מהו שיהיה נכון עשום דיומת ויתח' מוצא"ר כתבו שם הרשע"ה ז"ל וז"ל פי' כי כשעלה גובה החל" ל"י עפחים אין המחלקת אלא ר' אמות שאלו פיה זו יתח' מ"ד אמות עליונו קליה כו' עכ"ל ז"ל ובחד"י"י שהקביעה דעתי לדעת הגדולים :

כ שמענו

דברי ריב"ז אשר ב"ן הצמור הנחמד היר צנינון היה היר מאיר קב"ל ז"ל כח אחד וצ"ן הרב רבי צרוך אשכנזי כח אחרת אשר כל אחד מהם היה חובע ונחצע ומחזיר צפנינו ופרע חביעם זה מהם ומשוחם הם אלו' ראשונה חבצ רבי צנינון הנוכח ועמו מלין ופסח' צוכו היר אברהם חלקיניע מ"י צרוך החכר ואמ"י כי אמת הדיבר כי צנינון קדמונים קודם השריפה ה' יל'נו היו דרים בחל' אחד צשכיות ממוגר אחד רבי צרוך החכר ומאדונה דולקס כי ע' חס' אמו של רבי צנינון החכר ואחר השריפה הוסקמו צנייהם וק"ו הקרקע מוקאטאלע וצנו צאוחו חל' ארבע צחי' ועליוהיח' על גביהן הצי' צחים מהם צנה רבי צרוך החכר ומעמונו לעלמו עם עליוהיח' הצי' הראשון צנה מרונה דולקס החכר' עם חעלייה לעלמה' הצי' האחר עם חעלייה צנו שניתי צשוחפוח לפי שנחחלה היה דר צו צשכיות משה דוראמיוני וחס' הוא ירלה לפרוע לחס' הצנין שיתנוה לו' אחר כך נמכר הצי' צחים החכרים ומרד' החכר לראג"צ ג' לצי' ורבי צרוך הכו' דר צחם צשכיות ששכרם מ"ד החוגר החכ' ומאוחה העת שצנו צחים החכר' כל החל' היה צשוחפוח ולא חלקו אוחו כלל ועמה מקרבו עשה ר' צרוך ומחילה בחל' וחלק אוחו ולא צשום אבל לקח לאוחם הצי' צחים שהוא דר צחם מהחוגר החכר הן למעלה צמפרט"ס הן למטה בחל' חלק גדול הרצם מהראוי לו לפי הצי' צחים חסם ולכן צקס ממונו רבי צנינון הנוכח שכתוף לרבי צרוך הנוכח' ורבי צרוך סמכר השיצ וחל' כי האמת גם הוא מודה שחלוקת החל' היא שלא כראי' והעמילת היא שלא צמקומה אבל צשדבר זה אין עליו אשם כלל כי החוגר עשאו וילך ר' צנינון סמכר וידון עם החוגר ויולי' את צלנו מפי' ואיך יעלה על לב שהוא יהיה קנה לעשות החלוקה החכרת להקיר ען היהודי ולחח לחוגר' כל שכן כי הצי' הא' החכר למעלה שצנו שניהם צשוחפוח הוא עמה כולו מרבי צרוך החכר ואס' כן מה שלקח החוגר מאורי החל' יתח' עמחלקו גם לרבי צרוך עלמו וזיק' ואס' כן איך יעלה על לב שהוא היה עושם עם החוגר שיעסם כן אבל שהאמת הוא שהחוגר מעלמו עשאו ולכן דינו עם החוגר' זאת היחה שצוה ר' צרוך הכו' גס חבצ חביעם אחרת מרבי צנינון סמכר והיא זאס' כי הצי' החכר למעלה שצנו צשוחפוח רבי צרוך החכר ומאדונה דולקס החכר' הוא עמה כולו מרבי צרוך החכר ואוחו הצי' הוא קען מאד מהאחרים כי כן הסקיינו שניהם לצנוחו יתח' קענו לקצת המכרת למעלה שאס' ירלה רבי משה דראמיוני ללקחו שיתנוה לו אס' יפרע להם הצנין וכיון שהוא יוח' קען אין ראוי שיפרע רבי צרוך צעדו צמוקאטע"ע כמו צעד הצי' האחר מרבי צנינון הנוכח שהוא יתח' גדול ומה שפורעים צכל חדש צעד הקרקע הדי' צחים הוא שני לצנים לכל יוס' אשר החוגר פורע הלצן האחר צעד השני צחים שלו' ולכן צקס ממונו שאוחו הלצן האחר נחלק אוחו על השני צחים המכרים כפי הערך הגדול לפי גדלו והקענו לפי קענו זאת היחה חביעם ר' צרוך הנוכח' ורבי צנינון השיצ' ואמר כי אין לו דין כלל לרי' צרוך החכר צדבר זה לפי שצצנו הצי' הכו' צשוחפוח רבי צרוך הכו' ומאדונה דולקס החכ' היה על פי זה החנאי וכן סקיינו צנייהם גם ר' צרוך מודה צזה' ואחר כך לעשות חקד עם רבי צרוך הכו' ר' להקיר עלמה ומשוחפוח חסמו לו ומאדונה דולקס החכר' חלקה מהצי' החכר כלי שום ריות כלל ולא פרע לו צעדו ר' צרוך החכר כי אס' מה שהוליה צצנין לצד והיה על החנאי המוקסם צנייהם שאוחו הצי' יפרע צשכיות חף על פי שהוא קען כמו הצחים האחרים חף על פי שסם היו גדולים והוא קצר וקציל ולעולם פרעו כן שיה צבוי וח"כ מהמקס ממונו אחר כל זה חמונו' ולפנים מן השורה אחר רבי צנינון סמכר לרבי צרוך החכר שאס' ירלה לו שיש לו עול צזה שהוא יפרע לו כל ההולאה שהוליו צצנין הצי' סמכר ויחננה לו והוא מרולה לפרוע צעד שכיות הקרקע שיה צשוי צעדו כצעד שאר הצחים' אלה הם דברי צעלי הריב' לפיכך והנלע"ד לומר על פי הדין הוא זה : לענין החביעם שחבצ רבי צנינון מרבי צרוך וחלוקת החל' כו' נאמר כי עם היות י' אמתלאה וידיים מוכיות שחלוקת החל' החכר היחה לקצת רבי צרוך החכר להיוחו דר צו וידענו שחחוגרתיים צעלי החל' וכ"ש צעל החל' הוא שאינם רולים להוליא מנוח בחל'רוחם אס' לא יוכרעו משאלת היהודי שסוכר הדר שאינם רולים עכ"ז אין ראוי להחזיק לטוס יהודי צרעו שיעשה כדבר ההוא וגם אלו מחזיקים לרבי צרוך החכר ליודי שיהר ושחיו שעל ידו יעשה כדבר ההוא האומנם לא ילא יית כ"כ חף על פי שיהר כדבריו אלא שהוא מחזיר צכל כמו להשחל עם החוגר להחזיר הגזילה לצעלי כיון שהגזילה כיבדת לעין וגם רבי צרוך החכר מודה צה וכן אלו חזרין עליו שהוא ישחל עם החוגר צכל כמו להחזיר הגזילה לצעלים גם אס' רבי צנינון הנוכח או אחר צעדו וילך לחוגר לפני הדין שר' החכר יהיה מחוייב לקיימו צום צכל כמו וצלצד שיהיה צאוסן שלא ימשך חק לרבי צרוך החכר מפאלת החוגר : עוד אלו חזרים על רבי צרוך החכר שאפילו כל צנון שהחוגר לא יחזיר הגזילה המכרת הוא לא יהנה כלל מאוחו הקרקע הסקס

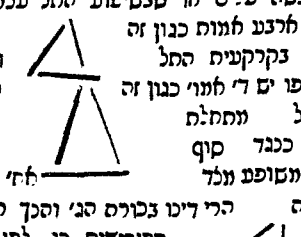
צמרה שדוקא צמקוס שכתבו לא יאכל צלרי' הוא אקור צהנאה אבל צמקוי שכתבו לא יאכל צמחה אינו אקור צהנאה ופסק ההלכה אינו כן אלא שיש איקורי שאינם כתבו צהן לא יאכל צלרי' והם איקורים צהנאה וכן פסק הרב צנלמו צהלכות מאכלות אקורות כוף פי"ח חיל שס כל מקום שכתבו צמחה לא האכל כו' ה' איקור אכילה ואחד איקור הנאה צממוע עד שיפרע לך הכתוב כו' בס צזה הפרק עלמו כחצ הרב לפנים שהמון אקור ציי"ד משה ר' ומעלה צאכילה וצהנייה מן התורה ושם אין ראה כי אס' מלא חל' עליו חמון והיא צמחה והכריה לומר צמירן זה הוא שהדין הוא מחלוקת צין חוקיה ורבי צמחה צמחה פרק כל שעה [דף כ"ח] חוקיה חמון דדוקא לא יאכל צלרי' ומשום איקור הנאה אבל לא יאכל צמחה לא משום אלא איקור אכילה ורבי צמחה חמון דאשילו לא יאכל משום איקור הנאה והקוביא היא ארובה שהקעו צמחה לרבי צמחה דא"כ כמה איקורי דכתיב צהו לא יאכל ומחרי' צהנאה וחל' דצכל חו' יתח' איכא ריבוי' למשריה צהנאה ולמקקאה אקיקו דליכא פלוגתא כלל צין חוקיה לרבי צמחה וזמתי צחולי' שכתבו צמחה וחליצה דר' יהודה אי אקורים צהנאה מן התורה אי לא ולבן כחצ הרב צכאן זאת הראה שהיא פשוטי וחליצה דציה ולשם צהלכות מאכלות אקורות צמחה אקורים דלא כתיב צהו לא יאכל צלרי' הולך להצי' החל' האחרת דגם היא אמת לפסק הלכה עם אוחם החל' שכתב שם הרב :

כתב

עוד הרב צזה הפרק האוכל מן החמון עלמו צמחה כל שהוא הרי זה אקור מן התורה שכתבו לא יאכל גם צזה הלשון קשה מעין הקושיא שלמעלה ואולי יתח' חוקה דמשום דדוקא צמקוס שכתבו לא יאכל צלרי' אקור צכל שהוא הא צמקוס שכתבו לא יאכל צמחה אקור צמחה מוכי' וזה חמון אמת דפסק ההלכה הוא דח"י שיעור אקור מן התורה כרבי יוחנן דפליג עליה דר"ל צריס יוס' הכפורים דף ע"ב ור"חיו מכל אוכל חל' וכן פסק הרב צעלמו צריפ"ד וההלכות מאכלות אקורות והכראה לי צזה על לך האומי הוא דאיכור חמון לא דמי לחל' דמשום למדו דח"י שיעור אקור ומשום דחל' אקוי לעולם ולא ה"י לו שעה יתח' מה שא"י כן צמון שמוחר קודם השקם ולכן הולך פסוק צפני עלמו צמון לאקור ח"י שיעור וחף על גב דאיקור חמון חמיר צמחונתו ומשאר אקורין היינו דוקא מדרצנן אבל מן התורה היה איפשר לומר דהוא יתח' קל כשככל פחות ומכשיעור ולא היה צנו כך ללמוד מכל חל' ואס' זה חמון י' לומר דצ"ד משה ר' למעלה אין איקור חורה צמחה ומכשיעור וגם צדרי הרב רבינו משה צר עיינון זכרנו לצרכה לא נוכח צפירוש ור"י לי עיון ואולי עיד זה נחצ"ג ג"כ הקושי' שהקשה הרב רבינו משה צר חמון זכרנו לצרכה על הרמזים וכחצה צעל מ"מ למעלה צמון על מה שכתב הרב דמעונות חמון שיש צו כוח צכרי אכילה פרס הוא צללו ולא צכרת ועשה מזה מלה מיוחדת צחללת ההלכה והקשו עליו דכל שיש צו כוח צכרי אכילה פרס חיוצ גמ' יש צו והי חל' ודס אין שם מקרא ויתח' למעונות חמון הדין הוא נהג צחם כו' ועל פי מה שכתבו ראה שאפשר להשיב גם לא דדוקא צמחה איקורי דאיקורין איקור עולם איכא למימר דלא לריך קרא למעונות חמון אינוס צמון לריך קרא זה נראה לומר על לך האומד ולריך עיון וביאור איך נלמוד מלא יאכל צלרי' איקור כל שהוא הוא צמחה משני פנים' הראשון הוא שקחם אכילה היא כוח וכשחולה התורה הרב צאוכל שאמר לא האכל צמחה או לא יאכל אין אכילה פחות ומכ"ה ולריך כל לרצוי' ח"י שיעור אומנם כשאומי לא יאכל צלרי' והול' הדבר צכאל אפי' פחות מכ"ה יקרא כאלל ואקוי' או שכתבו שכוון שגודנו מלא יאכל צלרי' איקור' הנאה וצכל שהוא נהנה דהכי אמרי' לענין צרכה דצכל שהוא לריך לצרך חחלה ומשום דהנה איכ' מוכח שפיר דכל שהוא אקור מן התורה וליע' למה אינו לוקה כיון שיש פסוק מיוחד דצשולמא צמחה איקורין אלו למדים מרצוי' דכל חל' האקור מן התורה אבל לא לן' אומנם צכאן היה ראוי שילקח' ומה שני' לי לומר גם כן על לך האומד דגם צכאן עיקר קרא לא אמת אלא לאיקור אכילה שהוא צכוח והוא יקרא לצד אומנם ח"י שיעור למדנו ממה שכתב צלרי' ויעקר קרא לאו להכי אמת ומשום הכי לא לן' :

ייע בהלכות

שבת פרק י"ד כתב הר"ם צמח"ל חל המחלקת גובה י' עפחים ומח' אורך ארבעה אמות כו' הדין הזה הוא צצנה פי' הורק [דף ק'] והנה רש"י ז"ל שם גם צעל מ"מ צכאן לא פירסוהו צצמחה חה כי לשון הגמרא חל המחלקת י' מחוק ד' ופירש מחוק איפשר שהוא צמחה ומשלה פ"ס או צצניסוע החל עלמו ממקום שהוא מחליל לשפע עד סוף גובה י' ארבע אמות כגון זה או ח"י מדר צשפיע החל עלמו אלא צקרקעית החל חה צשני פנים או צצקרקעי' החל מחלילתו לקופו י' חמו' כגון זה או שצח"י קרקעית החל המקום שמתחיל לשפע עד י' חמו' ר"ל מחלילת המחוק שהוא כנגד סוף חה צשני פנים או צצקרקעי' והס' החל יהיה משופע מלד הדין צצורה ה' והכן רחא' כי יש חילוף גדול לענין סדין צין אלו הפירושים כי לפי הפירוש ח"י שיש צמחה שישוע החל הפירושים כי לפי הפירוש ח"י שיש צמחה הפירוש השני יש צמחה משה עשר עפחים וח"י צקרוצ' ולפי הפירוש השלישי יש צמחה משה ועשרים עפחים והנה לפי הפירוש השני פירוש מחוק כנראה שצבא יפה אבל אינו נראה אמת אוחו הפי' שאס' כן אינו מדרר כי אס' צחל צמחה צמחה והוא משפע מכל לך צשוי אכל צבי הפירו' האחרים יש ספק ח"י זה מהס' ה' והנלע"ד כי הפירו' הראשון הוא האמת עם היות פי' מחוק הוא יתח' מדוייק לפי ה' והקצה היא שאס' כפירו' ה' הי"ל לרש"י לפרש כן גם הרמזים ז"ל כחצ מחוק אורך ד' אמת וכפי הפסוק הכראה יתח' פי' אורך ר"ל צמחה שישוע החל ור"חיו לשון צסם

שאלות ותשובות רבי דוי אבן חביב

[פרק י"ג] עם כל זה אם התירו צו מעין יחלכה אחרת שאינו עשה כלא שיהיה פטור והיות העושה הלכד תולדת עווה לא ידעתי אם גם זה נזכר צירוף שאלו או החכר עם לצד שמיצו ולא פורש עם לאי זה אז היא תולדת והצירוף מהרמב"ם ז"ל [זהלכו ענת] וצ"ל שיהיה כן או לא יהיה כלא שיש להעיר שיותר ראוי לומר כפי השכל שהעושה הלכד הוא תולדת אורג שהרי הלכד דומה צורתו לצבד אחד שנאמר לא תולדת עווה כי אינו דומה כלל הלכד לכלל חוט :

והתשובה לזה הוא כי מלאכת העווה היא קצוץ החלקי הקטנים שנצטרך או שצפנתו וגם העוה הלכד ככה עושה הרי אלו

המלא כ"י הם דומות זו לזו ומה הלך ושאינו דומה לאורג הרי צוה האופן כי מלאכה הארצה כעשית אחר העווה והתקפה והעושה הלכד עושה אורג ויד צבד שחלקי תלמו או הפשחון הקטנים הם נפרדים ואם כן אינם דומות כלל אלו והנלכה: גם ראיתי השגה אחת להראשד ז"ל על הרמב"ם ז"ל על זה לא ידעתי אם היא אמיתית כיון שלא כתבה צבד מיעו ולא צבד מגדל עוה ונראה שיש טעות נספי ח"ל אמר אנהם אם פכיר מודה בעשיית הלכדים לפי שהוא לוקח למר מלוצו ומטופף ושועמו על גבי צבד וכוהן מוך על מוך עד שנעשה ענה ומטפחו צמים וכווננו עם הלכד ומתדקו עד שמתחבר ומתקשה עד שנעשה הלכד ואם זה המצור קורא לו עווה אינו יודע ונראה שהרי כמבנן שהוא תולדת צוה ושיעורו אינו יודע ואולי כרוחב ואורך אוחס קליעות שישותם צוה עניים על מלאכה ע"כ ונראה צפ"י אפילו אם השפחה היא להראשד ז"ל שהדין עם הרמב"ם ז"ל במחילה מכיח הראשד והוא צוה האופן כי הראשד ז"ל צוה השבתי על הקדמה שנתן מוך על מוך עד שנעשה לצד והגע עלמך שיעשה הלכד דק הרבה מאלד ולא יתן מוך על מוך אלא מהדק ע"י הקצוץ המוך שנתן צראשונה זה אינו תולדת צוה צדאי אצל הוא תולדת עווה כיון שדומה לו כמו שפירשתי ואם כן צבד עושה לצד ככה ד"ו ואחר זה יש לי לדרקק בלשון הרמב"ם ז"ל כי צעשה דברים הזכיר צוה הפרק שיעור אחד והוא ארבע עשרה עמ"ס צעשה אצות ואם אגוז והמלנץ והמנפץ והלוצע והעוה והתולדת אחת והיא העושה הלכד ושיעורו מלא רוחב הקיט כפול הוא ארבע עשרה כאשר כת' הוא וכווננו לצרכה ואם כן למה הזכיר מלא רחב הקיט כפול צפ"י המלאכה הראשונה שהם הגוז והמלנץ ולא הזכירו צפ"י מלאכות והאמת שאם לא היה מחביר כי אם צבד הראשון שהזכיר שהוא גוז לא היה כפול קוש"א כלל כי הזכירו פעם אחי להודיענו דשיעור מלא רחב הקיט כפול ארבעה עשרה אצל כיון שלא הקפיק לו ז"ל צוהו צעשה הראשון והזכירו פעם שני למה לא הזכירו צבדן * והשנונה לזה היא כי שיעור כל אלו המלאכות לא החכר צמקום אחי כי שיעור גוז החכר צמקום כאשר היא כרוזה צפי מניד משנה * [מיימי הלכות שנת פיט] ושיעור הארבע מלאכות האחרות החכר צעשה צפרק האורג ולכן כתב הרמב"ם ז"ל ששיעור גוז הלשון עלמו הכחוצ צמקום פירי לנו שהוא שיעור ארבע עשרה * גם במלאכה הראשונה שהזכיר מהארבע מלאכות שהזכיר צעשה ופירש לנו גם כן שהוא שיעור ארבע עשרה * הלשון עלמו המוזכר צמקום ופירש לנו גם כן שהוא שיעור ארבע עשרה * אמנם צמקום לא הולך להאריך לומר כמלא רחב הקיט כפול וכל שכן צעשה הלכד שלא הולך להאריך * עוד אמר שאם הלשון הכחוצ צפי מניד משנה מהחוספות הוא אמיתי הוכרח הרמב"ם ז"ל להזכיר צמקום כרוחב הקיט כפול להודיענו :

חקר כאן ולא כמלא י"הר והמעין יע"ן :

כד בהלכות מחכות עניים פי רביעי [דף הכ"ו] כתב הרמב"ם ז"ל היו שני שצ"י זו צלד זו הפנימית יכולה להקלר וכ"י

עד שהרי הוא כמפלת מהוך המגל ואף על פי שעדיין לא נקלרה * צפי זה הלשון הביא חכם מחכמי הדור חס לשונו הרים הגדולים צהררים מלת שהרי עם כל המושך אחריה עד אמרו ואף על פי שעדיין לא נקלרה כתחבטו צה חצוץ חצוץ ולא צריך חד מנייהו לפי שאמרו ומללת הכונה צו שלשיתיהן של צעל הצית ואמרו שהרי היא ככופלת יורה שהוא קצה לשחיה של עניים והוכרחו לצבד ול"י שאמרו שהרי חזר לחלוקה הראשונה שאמר היה קולר וכפארה שצילת אחת שלא נקלרה חס הפ"י רחוק מאלד מחרי טעמי חס שצחלוקה הראשונה יש צה מולק צדין שאם יכולה להקלר עם הקמה היא של ציה ואם אינה יכולה להקלר הרי של עניים ואם כן איך פירש שהלשון הזה יחזר למעלה ודע"ה ודל"מא וכ"י ידעתי כצדין או שכלו מעורב או מעורב שלא כתב הדברים ככתבם ובלשונם ולכתוב אותם שלא כצדק * ולדעתי כל זה טולד להם הפ"י שהצב צל לחס ועם לדין הלילה לרצ מעשו כדבר הזה שהרי העיד עליו הרצ מקולי שהוא כוחה הדינין מלחל צל טעמא ואיך יכתוב אותם עתה צעשמו חס טעמו לפני צמיקלן מאן מלכי רבנן * אצורה אצור השמועות שהרי לצד היה צוה צמקי הזה לצבר וללנץ כללת ומללת ופירש כמו שהיה לה צאצ הלך או מלת הלך כיון שאינה יכולה להקלר עם הקמה והיתה כדמות צוסקת ואחרת הפנימית אינו חזרתו עהרות שהחילוכה שאינה יכולה להקלר עם הקמה כפה פירשה לעני * ומלת הרי מלינו אותה צמקומו ומולפים אמרו ז"ל הרי אלו כאלו הרי שלך לפכ"י * הרי אלו וצ"ונו לא הרי השור כהרי הצור והפלא מלשון שלא אמר לפי שהיא ככופלת שצוה הלשון ודאי מושמע דה"צ טעמא :

כע צעקת המעולה כחיר יוסף ו' מוכיר לשונו לנחלת אצותיו פה ירושלם עיר הקדש צאה אלי והיא על דבר חלר אחד שדר צה

כצור רבי יעקב די וחי"נה והיתה של כצור רבי משה הרופא וידללש אצי אמר של כצור רבי יוסף החכר וגם ראיתי אח אשר עשו עלמס כהרשים העומדים

הלקו ולא של ישראל * גוי שציעול ע"י משמיה צגלים ציעל משמיה הם צעלים והיא חקורה * כילר מצעלה קוטע ראש אונה ראש חוטמה ראש אלצעה ואם פלחה צפיה צעלה * רקק או השחין צפיה גריה ציעט או שזרק צה לואה אינה צעלה * נכרה אפילו לטורף ישראל אינה צעלה וכל שכן כמותרה לגוי או לישראל שאינו טורף ולדעת הרמב"ם ז"ל אם נכרי לטורף ישראל צעלה ואם הכי"ה אלו כגון שאמר לו אם לא הצחתי מכלן ועד יום פלו הרי הוא שלך והגיע זמן ולא פדאה הריח לה כמותר ע"י שהחמה עובדיה ואין דעתו לחזור צענה שלום מותרת צענה מלחמה חקורה צעלוחה של מלכים והם אצבי גיח המחקרי צדק המלך וכשהמלך צובר מושיצים עם ע"י והוא משחמה לה מותרת משום דלא קציעי צפעמים המלך צובר צדק אחר ציעום שמושיצין עליו ע"י מיוון שפנס מותר ואפילו קצוע אצל מלח שמוקריצין עליו לע"י לריך ש"חן רצו ואי לא ידע"י אי הוי ציעום למושכ או מלח להקרה * אם הוא מלנץ אחד דינו כציעום ואם הוא מלצבים הרבה דינו כמלח * המשחמה לצמח חזירו לא חקרה אפילו לצעה * עשה צה מעשה כגון שחקק צין קריה ונסך יין וכדומה חקורה אפילו להדיעו וגי שחקר צמח ישראל או אינה דבר ע"י מעשה כחצ הרמב"ם ז"ל דקבי לה צציעול שציעלנה הגוי קודם שיקמה ישראל ואינו כראה להריץ * ישראל שחקק לציה להשתחוות לה וצא הגוי והשתחמה לה חקורה דשליחיה דישאל קעציר * המשחמה לקרקע עולם לא חקרו חפר צה צרות שחין ומערות חקורה * המשחמה לצ"ח ואפי" הם שלו לא חקרו להדיעו היתה לו ע"י והחליפה לגוי צמחמות חקורות אפילו להדיעו ואפי" ח"פי חליפין [מפרי מה אין הקדוש צדק הוא מצעל ע"י מן העולם] חקור להסתכל צאיקורי הכלה חקור לקייע יד עוצרי עזירה צכל אוחו מעשה טיס עובדים צו * משחמה ח"ן להמשך צנה עלמו מעליוכו להחטו חף ע"י שלא ירד לצור נעשה יין נכך כל ח"ן ואפילו מה שלא משך חס נכע צו הגוי ר"ל שאם נכע גוי צין הנמשך חקור כל ח"ן ואפי" מה שלא נמשך והענינים אינם כענינים שפלו עליהם יין נכך עיין לפנים פ"י השוכר חס נכע גוי צענינים עלמך גם הדין (זהו) ק"י ח"יסקתי עיין וליגע צין שלא נמשך צ"ל שאי אפשר כיון שהוא מוכס צענינים ואם הוא אפשר כראה שצ"ו כאלו נכע צין הנמשך כחצו צמקום אחי למ"ד כלוק כוי חצור כלוק צו לוק לא הוי חצור אצל קודם שצו ענינים צנה לא חסינה המשכה ואף ע"י שהיין חולק עליהם ורבותיו חרפתים עקלים דדוקא ירד לצור דלז חצו אפילו מה שנקשר צנה יין נכך חס נכע צו גוי אצל צנה עלמו אינה המשכה לעשות יין נכך ואינו מחזור * ואם הגה פקוקה ומלחה כפי הנראה אינה כמקרה צמגע גוי וכן מעין דברי הר"י אצל הרמב"ם שחאס"י וכן נראה מירבי הרמב"ם ז"ל * גת פקוקה ומלחה שלא נמשך צה ח"ן כלל אחי לנחן דאמר דחין עליו מורה יין לאס"י צמגע גוי מ"ע צמערצו"י יין של חקור הוא חאס"י חס ח"ן צענינים צמגע טסים לצעל יין החיכר אצל חס יש צו טסים מוהר דחמריין סלק חס מ"ע כמי שצ"ו ושאינו מ"ע רצה עליו ומצטלו * ח"ן דורכין עם הכרי צצכר צנה שלו ואם ח"ו ידיו חקורות שלא יוכל ליגע צין מותר כסוך דרגל אפילו צחין ונחיון למלאכה לא עמיה כסוך להחכר צנהא פסק רבינו חננאל ז"ל דמגע הגוי קטן מותר דגוי קטן אינו עושה צמגעו יין נכך דיחכר אפי" צשחיה והלוקח עצדים מן הגוים חף על פי שצלו וצצלו עושים יין נכך דמגע חכר צשחיה עד שיש טסים עכר חרש חס עלו וצצלו על כרחן לצס עצרות ואחרים אומרי חלוק דברים דחיתוק צן יומו חוקר יומו צמגעו צשחיה ועצדים שצלו וצצלו מנגען מותר מיד * והרמב"ם צ"ל פסק צשחיה צמגען חוקי צשחיה צבי שפחות כולדו צצית ישראל ולא עזלה חמן ממחלה ככהם קטנים מנגען מותר אפילו צשחיה גדולים מנגען חוקר אפילו צנהא חף על פי שצלו כל זמן שלא עזלו ואם עלו וצצלו מנגען מותר צשחיה אפילו מיד גוים צמון הזה מנגען חוקר צשחיה ולא צנהא אצל כחם יין אפילו צנהא ולדעת הרמב"ם ז"ל עסק דכרי עבודה זרה כגון הישמעאלים יין חקור צנהא והרמב"ם ז"ל עסק דכרי דוקא סחם יין חקור צנהא אצל הישמעאלים כחם יין מותר צנהא : לדעת הראשד לריך לזכר שלא יולך הגוי הענינים לגת לכחילה צירצורין או צקלין מוצפתין מפני ח"י שנה וצדיעזר מותר ואם קייע ישראל חס הגוי צשפית דרצורין או חסקלים אינם מוצפתין צנה מותר חף לכחילה ולדעת אחרים ח"ן הדבר תלוי אלא חס הגת עלא יין חקור לכחילה משום שחא יגע הגוי צין שנה וצדיעזר מותר ואם ח"ן הגת מלא יין מותר אפילו לכחילה ואין ספרם צין קייע ישראל או לא ולא צקלין מוצפתין לשחיין מוצפתין ח"י גוי דכסיה לחמריה דישאל חף על גז דלצבור ולמשקל דמי חקור ממשקל דמי מהוה דכסיה שרי :

כג השויה [לשו הרמב"ם עם להלכות שנת] אורך די עפמים וכ"י היות העווה לצ מלאכה היא פשוט כי היתה צמטן והחכר

צמטנה פרק כלל גדול * וששיעורו די עפמים החכר צמטנה פרק האורג * כשהדין שוה צכל דבר העווה לא ידעתי מקומו אצל השכל יחייב כן * העושה חס הלכד הרי זה תולדת עוה וכ"י צכל מלאכה שאינה חס וחייב עליה מעטם שהיא הולדה הודיענו הרצ לאיזה חס היא תולדה לשלשה קצות * הראשונה למה שכתב צפרק שציעי מאלו ההלכות ובהלכות שגנות פרק שציעי שהעושה אצ והולדתו צהעלם אחר אינו חייב אלא אחד אפילו שגב צאיקור המלאכות * ואם עשה אצ אחד ומלאכה אחרת שהיא תולדה לאצ אחד חייב שני חמאות חס שגב צאיקור העלכות עד קצה צ"י והיא לשכרע השיעור מלחמה המלאכה שכוין שידענו לאיזה חס היא תולדה מיד כודע לנו שהשיעור הוא כמו צאצ חס לא יהיה לקצה מוצורת * עוד קצה שלישי לפי שאם התירו צו מלאכה אחרת הוא פטור טעם היות שאין לריך שיתירו צו צמלאכה שעושה אלא יאמרו לו שהוא חייב מיתה חס יעשה כן ככ"י מהרמב"ם ז"ל צהלכות סתחדרין

היום על הקהל יליו כי חפצו לעלה הזקן שלהם ולומר הראשונים ומכר ואינם ואחרת לא מדע דבר ואמרו חזן משמוע ענוות כהיר יוסף הנזכר ולא הציעו לכבוד העיר הקדושה אשר את צרכיהם וילמדו ומחוק שהיא אמתותותו אמת גם עלמו עיניהם ומלאות את המלך והסע שחיפשו שילא עליהם ודברים רבי כאלה אינו לי אם לא אומר אינו לי אם אומר: ולכן אינו אקבל ואבוא אל הדיון אף על פי שהם לא רלו לבעון דבר ועם היות שפני הזמן הארוך כל כך שבעד אשר פתירת כבוד ר' משה ויראלש החכר כנראה שרריך כבוד רבי יוסף התייע הנזכר ראיות על דברים רבי כדי לפסקו הדיון עמו גם היה לריך ומלאות דעות עם כל זה נראה צעירי לפסקו שהדיון עמו וצפרו על פי מה שהחברנו מהפסקים זיל והוא דבר פשוט ומושלם זין כלם שהדיון יש לו לדון כפי מה שהוא יודע ומלאות לא כפי הסענות והיום קרוב לתבעה שניי עזאזתי לעיר הקדש ומהאמת דרך צולא נתן לי הרשאה או כיר יוסף הכני וקדושתו אמת אחר שפנייהם הם ירשי כבוד ר' משה הכני וצדתי פה יתשלם וקבלתי כל הזקנים של הקהל יליו שהיו נחיים אז והיו יודעים בכל זה וממה שידעתי אז באמת גם ממה שמלאתי בפקר הקהל ענה וגם אז הראוהו לי גם ממה שהעיד כבוד רבי יעקב הנזכר ענה צעירי נראה צעירי שהדיון עם כבוד רבי יוסף הנזכר והנה מה שמואל כתוב צפנקס אחד שיש לקהל שכחתי צו כל החלרות של ההקדש כחוי וקופר העיר והצד שהיה אז הוא זה צמלתו כחוי אלו הם החלרות של ההקדש הקדוש הקהל יתשלם עיר הקדש תוציב שומכו ואותם הקהל הנזכר זמן שבעד ללרכי לצור צמלא שיוכל הקונה למכור ולמשכן ולהחליף ולהשכיר ולתת למי שיראה משהיה וכשיפסק אדע וזרע וזרעו שיחוי החלר אל ההקדש כאשר צמלתו וכן לריך להחנות וקונה לקונה עד כמה קויי צאופן שהקונה האחרון אם יפטר צלל אדע תחזור החלר להקדש עד כאן: עוד כתוב צו ששה יאיים לחדש תמוח שנת רעיה ומשכנו בני קהל הקדש קהל ירושלם לרבי יעקב וי מצא דיענותיה החל שפוח שובן זה היום שומרי החלר ללד מצא שה' של כיו ומשלימים כיל מלייר החילר הכני וקומי' עוד כתוב לעתה צמחך חילר אחר זה עכר הקהל הכני יליו החלר הנזכר לכמה יורה יהיה כהן אחר חסלות זמן המשכונה הנזכר צמלא ההקדש כפי הנזכר עיכ: עוד הועתקה צפנקס הנזכר לוואח כריעשה הנזכר צנת פעירתו חיל שם: החלר עדר זה היום רבי יהודה דלרי שככר ומלאות כיר ילחך וי שנינו כיע הוא הקדש של הקהל הקדוש קהל ירוש' יליו והוא השליש מהחלר שומכו הקהל צמתי שעברו ליהודי א' צמלא ההקדש: וכפי הנראה אוחו היהודי ומכו לכיר משה ויראליש הרופא שפני שלישים מומט הוא החלר שמשכנו הקהל הקדוש יליו הנזכר לרי יעקב די מלינה שערדין היום הוא רר שם כמו שכתב לעיל וכל השלשה שלישים קנה כיר משה ויראליש הנזכר שכלו היה הקדש ומקהל יליו וצעתה פעירתו ליה מחמת מיתה וזהו עופם גוף הלוואה אוח צאות תיצה צמינה:

אחרי שהלכו לרי אצריהם די הירירא הכני ללשכנו צול אז ומשכנו הקהל יליו החלר הכני לרי יעקב די ואינה הכני ואחר זמן מה ומכר הקהל החלר הכני ככתוב צפנקס הקהל הנזכר: ומה שאני ידעתי באמת הוא שצפנקס לא כל אכשי העומד צפני הדיון שהיה אז הלל הוא החכם השלם במהיר דוד וי שרשן יליו והיה צמכס שרך ילחך ויחכם כהיר יוסף קולון חקקים אחריו שירשו אז צכל זה הענין וכשצמנעתי להם הצמינה הואת שום טענה לא ידעו לבעון להליל עלמם ארדנה לפי שאני הייתי גוער צהם ומוכיח אותם ארך ומלאם לצם למכור חלרות כשומחו הצעלים והיורשים כמלאים צמקומות אחריי השיצו לי שאם היו מוכרים היה מפני שלעבר הגדול שהיו צו הקהל ומלרת הגלות וכשיצאו היורשים ומזירים להם ואם אני הייתי מעריח עלמי עומם גם לי היו מחזירין אז החלר הנזכר וכן אומר לי הנביד זיל שאם אני ארנית שהוא יעשה צמיצור לי החלר הנזכר ולא רליתי לשתי צנות הראשונה ומפני שנין שהיה צדעתי להחבור צדומשק אז לא רליתי לרבי עם הנכונים החשובים ומענינים הכהני יליו שהחלר הכני הוא צידם שקנה אותה ומקהל הישים והנני החכם כיר יהודה שהכרן אצרים זיל: עוד שניי שלל להלר לקהל יליו שילערכו להחזיר הענות למחזק צמלר כי רליתי עניי ודלות והנחתי הרבר כך ושלחתי השונה לכיר יוסף הכני: וענה על פי זה אומר שהדיון עם כיר יוסף הכני צוה האופן שהחלר הכני היה של כיר משה ויראלש הוא דבר מפורסם וגם ככה מעיד ענה כיר יעקב די ואינה וגם צפני אומר כן כל הזקנים הנזכרים ושה כיר יוסף החובע הוא זוכה צמלר הסיח ומפאז כיר משה ויראלש הוא אמת צוה האופן שהוא הציא צירו רלית ומצולא ארך מכיר משה ויראלש הכני לא נשאר כי אם שתי צנות וזה כיר יוסף הוא צן האמת מהן ויש אשה אחרת צצריולא שמה מרים היא צת הצת האחרת וציד כיר יוסף הכני הרשאה ומקיימת צמתימות נכרות ומקיימתו מרים הכני הכי שזה כיר יוסף הכני יכול לצנוע החלר הכני: גם שהדיון עמו להוליא החלר הכני מיר המחזיק צה הוא צוה האופן שצמחזיקי ענה צמלר הכני הנכונים ומעולים הכהנים שירשו אותם ומחכם אצרים כחי וידענו שכה חזקתם צמלר הנזכר היא אוחו הקיימה שקנה אותם החכם אצרים ומקהל הקדוש יליו ואין להם טענה אחרת מהן ומפנקסם כי גם י' צדי עופם שטר אחד ששעו להם ראשי הקהל היום כמו שצנעו שבים לקיים המכירה הראשונה וקצלו עליהם אחריות כל אינה יהודי שצנעו כי היו יראים ומה הירוש שצנעו ויערער כנגד החלר הנזכר מפני ששטר הקיימה הראשון שהיה צידם כשרך מלגד שירענו שהם אכשים חשונים ולא יעינו שרך ואיכ כח חזקתם צמלר הכני היא מכה ומכירת הקהל יליו לחכם אצרים זיל כחי וחזקת הקהל צמלר הכני אינה חזקה מן הדיון והוכירה שומכו היא צנלה כי אינם יכולי לבעון שכיר משה ויראלש הקדיש את החלר הכני והעציר זכות יורשו להקדש או נחנה צמנתה לקהל שפני צלואת כיר משה ויראלש הכני מלאם כתוב צהפך ולעיפ שאותה הלוואה אינו מקייים העתקה כיון שהיא כתובה צפנקס הקהל יליו ועיפ הכתוב צפנקס הוא לדים צכל חלרי ההקד' והוא כתב יד קופר הקהל צפני ציד שהיו צייים ההם ויותר רלוי לדון עיפ זה הפנקס מייש הרש' צל חשונ' שהקהל שקצלו עליהם לעשות מעשה עיפ פנקס הקופר צלי חתימת עדים שיש לצית דין לדון על כל מה שמואל כתוב צפנקס ואעפיי שלל חמונו עדים צהעתק הולאה אין זה חקרן צהעתק כי אולי הקופר כתב כן כמנהגו צהעתק כל אי זה שטר שהיה והציר לא היינו לעדים לחתום למען לא יהיה חקרן צשאר הדברים הכתובים צפנקס הכני צלל חתימת עדים ורלית לזה מה שכתיב אחריו כן צפנקס הקהל הכני ולזכות הקהל הועתקה הלוואה כיו ואם הקהל רולים לקיים העתק הלוואה לזכותם צלי חתימת עדים כשאר כל הדברים הכתובים צאות הפנקס: היה שהיה קיים לחובתם: מלגד שער אחי מעדי הלוואה שהוא כיר יעקב די ואינה עדין הוא צמיים והעיר עליה: גם שהקהל יליו לא שלחו יד צמלר הזה למשכנה ולא לנוכחה עד שנת הרעיה ככתוב צפנקס הקהל צעלמו כנר' שלל היתה שלהם קודם זה ולא לצד לא היתה שלהם אלא שלל יכלי לשלוח צה יד קודם שאם היו יכולם לשלוח יד צה קודם לא היו מוכיחים ומלמכרה עד אותה הזמן כי זה דרכם לעולם שמיד כשצנעו לידם אינה חלר מצעלים שאין להם יורשים צוה המלכות שולחים יד צו וממשכניי איתו אז מוכרים אותו וכיון שהחזיקו כך אין להם טענה לומר שאחי כן טוחן להם צמתי חלר הכני או הקדישו אותו הצעלי כי אינם כמתיים צכך ויש דברים דומים להצנעו רלית לזה ואיני רולה לצירים מפני הכבוד: מלגד כי כל אלה טענות איני יודע שאין צמם מומט ואין שום אדם יכול לבעון אותם כי מפני הזקנים שירעו כל אלו הדברים שמעתי שזה החלר באמת מכר אותו הקהל כשאר כל החלרות ששולחים יד צים כשהירוש' אינם צמלכו אפי' שלל יהיה לקהל צהם שום צכות וכ'ש כשהם של הקדש מקודם: האומנם כל זה הצמנתה ציייהם שכשיצאו היורשים יפערו להם לרמם ולערם וישתדלו לרלי אותן ואם אין שיחזירו להם שלהם צשלימות שבך עושים צמעלעלי וצכל אינה עוזון של הנפטר' שאעיפ ששולחי יד צו ומוכריי אוחו ונהניי מומט לפי שניי להלל מלרמם ולערם הנה הכל עושים צמחוי צחצונן מדוייק וכשיצא הירוש פורעין לו צכל ואם הזקנים הראשונים היו עתה צמיים ככה היו עושים צוה החלר הכני ולא היה פולח פ' ומלסקף: גם אלו העומדים היום רוצם היו מוכימים עניי לולי שצמנעו כנזכר למעלה כי כלם יודעים האמת: צכל דברי צכוף הכני אומר כי החלר הכני הוא צחזקת היורשים הכני דהייט כיר יוסף וקדושתו הכני וכל מי שירור צה שלל צרשומה הכני הוא גנבן ועחיל ליתן את הדיון: ולא התקתי את כיר יוסף הכני צמלר הכני עתה מכל וכל להיות שהכנז' ומעולים הכהנים יליו אינם צצירי הקדושה הואת ולא ידעתי אם אולי יעטנו שהם קנו זה החלר מכיר יוסף הכני או כחנה להם צמנתה אף כי לבי אומר לי שלל יעטנו כן: עיני צמלמי ארן רכני הדור אס צעירי תורמם ירלו דברי יחזיקו צהם ויסמכו ידם עליהם ולאמת

ביום שני משעה ועשרים לתדש חשוון שנת חמשת אלפים ומאתים וטעמים ושקשה לי ליה צירושלם עיר הקדש תוציב ככנסנו אלל כבוד רבי משה ויראליש הרופא לצקרו ומלאנו אוחו חולה מועל פל עכש דיו ודבריו נכונים ומכונני ומטיב על הן ועל ללו לאו כשאר צני ארם המהלכים על רגליהם צצוק ולוה מחמת מיתה ואומר שכל מצוטו הן קרקעיו הן מועלעלי יהיו לאשחו שומחה צמייה כל ימיה עיינו שלל תמכור ולא חתן ולא חמליף ולא תוריש ולא תחמיל משה אלא תשחמש צהם צלצד כל ימי חייה ואחר פעירתה מן העולם יהיה הכל הן מצוטו הן מצוטנה לצי צמותיו שומחה אשת כיר אצריהם די צליקה ומיי'לה רבי ילחך די צליקה ולחשכה אשת היקי כיר ילחך וי ציבו יליו צשוה לאמלע צין שלשטן צלל צי צמותיו צדרך ירושה ואחר הנזכר צדרך ומנה וכן החלר של קירי אצו כיני אומר לשומכה עשר שנה ליה שהיה דינה כדיו צי חלרותיו וכל מצוטו צחלוקה הכני ולאשחו הנזכר צמייה ולוה שאם תצנכה צמותיו כן או מקלתן צמי אשחו הנזכר ותלערכנה צמים לדור שחדרכה כל אי צמי זה בית שחל' חון מהצית שאשחו הנזכר דיה צו וכתלית אשחו הנזכר צכל הכתי לעיל ולוה פרח לצמירוי בית המיים כיו עד ומה שהיה צפנינו כחצנו ומחמת לזכות ולרליים והכל שרי וקים:

יערק גרם יאן ו' כבוד משה גרסייאן עד:
יעקב בכיר אברהם ו' עזרא נענבאי:
יום טוב ו' עמנואל:

ואנו חמוני ממה העתקנו זאת הלוואה אוח צאות תיצה צמיצ' עם חתימות העדים שנה ציום כח לחדש שצנו שנת הרפצ ליצירה פה ירושלם עיר הקדש תוציב והכל שרי וקים: עיכ' ולמטה צמחון כתוב צפנקס הנזכר חיל: ולזכות הקהל הועתקה הלוואה הנזכרת לעיל לצדיע ארך החלר הנזכר שהוא רר צו היום רבי יודל דלרי ששכר מהאלמנה הנזכרת אין לאלמנה הנזכרת שום זכות באותו החלר לפי שלל היה לו כח ללי משה ויראליש הרופא הנזכר לתת אותו צמנתה עמנת מיתה לאלמנה הנזכרת צז אשחו אס לא לצמתי הנזכרות שהיו אדעו כפי חנלי ההקדש צאופן שכשיפסק אדע צמותיו יחזיר החלר להקדש כאשר צמלתה עיכ: ומערי הלוואה היא לא צילא היום צמיים כי אם כיר יעקב די והינה הכני והוא העיר צפני כל דברי גלואה היא: ועוד העיר צפני צמורת ערומם והוא שצצעתה פעירתה כיר משה ויראליש הכני לא היה צכאן צמותיו הנזכר שכבר כשאו לצעלים ומייים רצים וגם אחר כך לא צצו פה ירושלם תוציב מעולם וצכל ימי היות כהיר אצריהם די הירירא צמלרים לא יכלו הקהל יליו לשלוח יד צמלר הנזכר לא למשכן ולא למכור כי הוא הים ממה צידם לפי שהיה קרוב מהירשות צמותיו של כיר משה הכני עד

שאלות ותשובות רבי לוי אבן חביב

י"ל ונשפט. ומלך הנשפט ישיב כח המשפט לחיבתה ועטרה ליושנה. ופופעו וקסריו חרטה עיניו כבשרשונה. והעיר העדינה. חקלה עיר הלך קריה באונה. כלם הנשפוטום כי יראה חורבנה וקצ"ב. לעיר לוי כבמהיר יעקב ו' חצ"ב ז"ל היה.

א כיו מול פני החכמים השלמים י"ו מורי ורבותי זאת הצה סדרה עעכותיה לפני ונעלמם ידע לכבודי איך כשנשאתי לה היהודי היה פני צלתי נשים כי כצד היו נסו וגורשו קודם שילאחי מיושלם וכך ח"ל שער אקורות ומגורשות ועל: זה החכמי נשאתי ונחקדשתי כמו שהוא כחוב צבעו השירוכין חכו נוסח מה שכחוב צבעו השירוכין. ועוד החכו ציניהם כהיו נשיו שיגרם יהום לקורו. עליו נהנחח חשמישן לדעה הכלה החכמה ועל דעת אציה ואזה וכל זה היה מן החכם הנזכר בקנין שלם ברטון נפשו והשלמה דעתו גדלה חנום. זהו נוסח שער השירוכין: והלך הוא ושינה כל זה ולא כתב השבועה ששבע ולא שום דבר וזה מה שכחב צבחוזה גם קבל עליו שלא ישא אשה אחרת עליה עד שיפיע לה כל מה שהוא חייב לה צבכר זה ויפטרנה צבע כשר. ועוד החכו ציניהם שהיו נשיו שגירם אוחס אקורות עליו צה: אח חשמישן כלמו ואחריו ואסור חשמיש נשיו כמו שזכרנו למעלה הוא לדעה ועל דעת אציה ואחיה הנזכר יחיל. זהו מה שכחוב צבחוזה. ולא נתן לי הכחונה כי אם לאחר שנשא אורה צמושה ימים. והשבועה ששבע מקודם היה האופן כי כשארנו לו בחיך למען י"י אם כונחך להחזיר את תעשה עמנו שום תחזולה לייים ולשלום כל אחד ילך לדרכו. הש"ב ואמר החמישי צ"י שצדק והיה לשם יוחר ונששים או שצבים קשרים וכשבע ואמר כי מי אלו חותיות הקדש וצם יחברי על דעתם ועל דעת הק' צדק הוא שלא אחזי לקחם ולא אחשוב לקחם לפי שמצינו כל אשה שאגרש לא אחזיר לקחתי: ועם היות שזו השבועה היחה אללנו וכל שכן מפי חכם כשבועה א"ה הכניז ז"ל אמרנו לו שלא יספיק לנו זאת השבועה. אלא שהאסור אוחס עליך צכל חומרה אסור שבעולם ולה נשבע וכד ואסר: והאמנו לו ואמרנו זה הוא חכם ולא יעשה עולה ולזה נפלטו על ראשנו: ואחר שגבאחי לא יעצ וענו זמן עד שהלך וקדש לחתה צמועה דבש צבית אצ"י דכ"ה כי לשם היה הציה ועד שלהם וכשהיו צני אדם מרכינס שמוענו אחימי ואמרנו לו מה זה שעשית השיב ואמר לנו לא אחמינו לצעלי לשון הרע ימה שום: אז פתח קמר תורה ואמר צזאת החורה וחי אלו האותיות כי לא היו דברי מעולם אז האמנו לו ונחקדשנו דמחינו מענו. אחר זמן מענו (אחר) רלה ללכת לדמיה לפי שגרשנו החתה הנכה לדמיה קודם ומנו הלכנו אללו ואמרנו לו למה אחה הולך לדמיה לא חרש ולא שבת ולא זמן זאריה כי שמוענו שאיך הולך כי אם לקדש גרושך לשם אם כונחך זה תגרש את צמנו אז גם כן הציה החורה ופתח אורה וכשבע שבועה שלא ליאמר על דעתנו שאינו הולך אלא לטייל ולא יעשה שום דבר ומה והלך צזאחה הלילה ולמחר צצקר עשה תחזולה עם האחרת וקדש אוחתה צמועו כצ"ק וצאו קרוביה ורלו להציא לשך אלערב והיה לשם לעקה גדולה ומרה עד שצרת וצא וייד כי לולי שהאמנו לו צזאוחס השבועות שעשה לא היינו נניחים לו לילך כי אמרנו זה הוא חכם ולא ישבע לשקר. ועשה רבותי ונאחר שקדש ארון ונחמיח ענוה ואוכל אלל האחת ושוחה אלל האחרת: אם כן מה נשאר לו לעשות כי אפי לא נשאתי על זה החכמי אלא שחם אקורות ומגורשות: ואלו הדברים אם הם ישרים צעני י"י יחצ"ך או צעני הצניות ואם הם מעשה חכמים. ועשה רבותי עיני כל ישראל עליכם למען הקדוש צדק הוא ולמען אורחו ולמען זקי כמהיר שלם שחכמי ז"ל שהציעו עלי צעני המומלס חרטה ותלילו עשוק מיד עושקו והחייצו לחייב ותזו לצבאי ותורו: אוחכו צדין חורה נשאר יורו לנענחם מן השמים כי הדין יקוב את ההר ועד לך ישוב נשפט. ושלוס כ"ח יגדל חזון:

החכמים השלמי כמהיר יוד י"ו והחכם שציר עמו י"ו הביעני קמר העעמות שכה א"ש רבי ואם הם שקר או אמת יודע האמת יחן לא"ש כדרכו וכפרי ונעללו. ונה שרתי להודיע לכבוד חורתי כי נקדמות דכא טען כאלה רבות ועודנו לפני החכם השלם כמהיר יעקב צ"י רבי י"ו ולפני מה כצדים ופקק מה שהורוה מן השמים. והנה נוסח הפסק כתוב בקלה הידיעה הזאת ועודנו קרוב לה' מדשים וחזר לחרר ריב ולהתערב צשווקים עד שהילכתי לקצץ כל השלשה קהלות ספרדיים ומסעיצי ומערביים צבית רבי שמואל חיינה י"ו סוף דבר צמועוד ההבס הנזכר וצמועוד הקהלות י"ו ועלתה ההקבונה כפי מה שעשו ציניו וכתצנו וחחנו והנה נוסחה בקלה הידיעה השנית. ועמה כיון שצבעודם שאל מוכודם שחלילו עשוק מיד עושקי ותחייצו החייב וחזר וצווחו צדין חורה כפי מה שירו אוחס מן השמים לקיים או לגרש כי צזאמת וצזאמוה מי א"ס חיים כל זמן זה שא"ש עומד לבגדי והוא היה קצ"ב צצבו צעלה מעני וועיזה האל צחמינו לנען שמו יורו מדרכיו וללכה צזארוחותיו:

א עדים חייב שלא אוחנו היה הרב הדין כמהיר יעקב צ"י רבי לוי להחרות צאחתי אשת היה כמהיר נסים ענקרי כ"ו שהיא צה כ"ר מעהוק ירושלמי פחמינו עם צעלה הנז' ושלא תפתר שישא עליה שום אשה עד שיגרש אותה ויפיע לה כהצבחה ואם איה חלה לחזור עמו יתן צ"ד רשות להחכם הנכ"ו שישא עליה לכל מי שיללה כיון שהיא מורדת צו אחר ג' החרוה שחתי זה: והלכנו והחרנו צה כצדים האלה והשיצה שהיא עמה חולה וכשתתפתח החזיר עמו אם יגרש את שתי נשיו שקדש ויאסור אותי עליו וצח אציה עמנו לפני צ"ד וענן צעד צחו הכ"ו כל מה שנועני היא ועוד כמה טענוי אחרות מכח שהוא מורשה וממה ואחת מעטותיו שהחכם כתי"ר כפי הכ"ו כיון שקדש את נשיו עבר על מה שקבל עליו שלא ישא אשה אחרי על צחי והשיצו לו צ"ד שאינו עובר עד שיכנס עמנו שלטון קדושין לחור ולטון כשוהין לחור. עוד טען כ"ר

עעהוק הח' שיקבל החכם עליו שלא יתייחד עם שום אפי מיהם ואמרנו לו צית דין שאינו דין שיקבל עליו שום דבר חדש אלא מה שכחוב צבחוזה ועוד החכו צית דין צפרכי צכ"ר מעהוק החכר שייחזר את צחו החכר להחכם החכר וסאם מוכח ועד חוששה עבר יום לא חמאר עמו שמועה הישוח כחונה להחכם החכ' ליבא לכל מי שירלה ואם הקבל עליה גזירה צית דין וחמאר עמו הוד האון החכר נשאר שער כחוצחה צכחו שחם ישא אשה אחרת עליה צין מן הרשעות צין וחולתה יפיע לאסור החכרי כל מה שהוא חייב לה צבחוזה עיקר ותוספת וכדוריא ויפנור אותה צבע כשר והיה זה ציוס ראשון ר"ח סיון שבת חמשה אלפים ומאחיס ותשעים ושש לילייה פה מלרים והכל שריר וקיים. והעדים כ"ר יוסף צזוהצ וכ"ר אצרים די מדינה:

ר פ"ה דין ודברים צין החכם השלם כמהיר נסים כראה וצ"י חמוי כ"ר מעהוק מורשה צחו אסחר אשת החכם הנזכר עלתה ההקבונה הזאת צמועוד החכם השלם כמהיר יעקב צ"י רב כ"ר וצמועוד ראשי קהלות הספרדיים וצנוי קהל המערביים וכצדי קהל המערביים י"ו וזו היא ההקבונה: ראשונה מעעהוק הנזכר וצנוי לא יתרגמו על החכם הנזכר צשווקי וצרחוטי וצצחים לא לאיש ולא לאשה ואם יצא שום אדם צין איש וצין אשה ויאמר שרנו אחריו ונתרעמו עליו שיהיו צדווי ויכריזו עליהם צכל המוקמות אוחס אם יהיה להם אי זה חרעומת עליו יצאו ויבדו לדין העיר לו לצדו שפית שחם החכם הנזכר לא יחנהג עם אשחור הנזכרת כראוי או יעשה לה אי זה עול שיהי מחוייב לתת לה כחוצחה ויפיערה צבע כשר ואפילו השכנים יהיו כלומים עליו. שלישה שגב היא אם חעני פניה כנגדו שיחחקר מכתחנה צכל פעם כפי ראות צ"ד ובס לזה שהיו השכני כלומי על זה: רביעיית צבלילי שצרות ווייע לא יהיה רשות צ"ד החכם לאלול חון לציה וממקי שהיא עומדת צו לא צצית נשיו הרשעות ולא צצית זולתה וצשאר הזמני הרשות צ"ד ולרלה ולזכות צ"ד החכם החכר חמונו שמוחינו פה וכל זה היה צחדש מרשון שבת חמשה אלפים ומאחסי ותשעים וארבע לילייה פה מלרי והכל שריר וקיים. העדים כ"ר עיזדיה כהן וכ"ר דוד קאצקי וכ"ר שמואל חיינה:

א אשר עומדו על טענה כ"ר מעהוק הצח צהרשאת צחו אסחר אשת החכם השלם כמהיר נסים כ"ר וגם עומדו על השוטה החכם הנזכר ונעשה צית דין של החכם השלם כמהיר יעקב צ"י רב נראה הכחוב לעיל וכשאתו ונחנו ודקדקו צו הרצה כפי מה שהורונו מן הבמים גזרנו אחי והדין שצירתי שחם ירלה החכם הנזכר לקיים את אשחור אסחר שיקיים את תכחו ויאסור הנחת חשמיש גרושותיו עליו כראוי ואין צוה קבלת חכמי חדש ואם לא ירלה לאסור הנחת חשמיש גרושותיו עליו שיפנור את אשחור אסחר צבע כשר ויתן לה כחוצחה והיה זה צ"ו ראשון ארבעה ימים לחשתי שבת חמשה אלפים ומאחסי ותשעים וארבע לילייה. דוד ו' אצ"י זמרה:

ב פנינו אנו עדים חמוני מעה אסר החכם הנזכר כ"ר הנחת חשמיש צ' גרושותיו קלטאחת צה שצתי קלעי וריאינה צח ילחק וכך אמרי הריני אוקר עלי הנחת חשמיש קלטאחה וריאינה גרושות צקום כל זמן שאכי נשיו עם אסחר צח כ"ו וצכלל האיסור שלא חתייחד עם שום אי מיהם והאיסור החכר היה מדינת החכם החכר ומרלני צ"י שום אונס על דבר אסחר אשחור הנז' ועל דבר אציה הנזכר והיה זה ציוס שלישי י"ג חשירנו עד כאן הביע עופס העענות ודברי הריב צצין הכחות הנזכר ועליהם כחצתי אחי הנעושך לפניס להחכם השלם כמהיר שמואל הלוי י"ו:

ב ה' ד"ה השלם נראה מעיבותיה דמר וגודל האהבה שציינו אמרתי אחי עם לצ"ב החוב הכחב הזה לכ"ח אחר הנקשה שיהיו דברי אלה לך לצדך ואין לררים אחר: החכם השלם כמהיר נסים כראה צח הנה ושוחתי ומד צהכרתו וצראות הדרת פני וצקתו ולא הייתי יודע קצת צזוח אליו וגם הליכחו ללפח חוב"ב עד שיום אחד קמר לי קצת עלטולו עלטולו דצברל קסה הוא מנדחחח וזארה לי עופס העענות שעצרו צינו לצין אשחור האחרונה צח מעהוק גם פסק דין החכם השלם כמהיר יעקב צ"י רב נראה גם הפסק דין צ"י מהחכם השלם צמהיר דוד ו' אצ"י זמרה כ"ר גם האסר שקבל עליו לקצח פסק הדין הז' והיה מתרעם על החכם המורה האחרון צפרט צוה שפקק ועל החכמים השלמים רצבי העיר י"ו צכלל על דבר שלא הכניסו עלאם לכבוד החורה לדבר על לב אשחור הנזכר ועל לב אציה צדך פיוס ופתוי שלא יערערו עליו על חרות אשחור הראשונה כי אמר שהיה לר"ך מחד לשרות יתן כי היא אשה צזאה צימים ויודעת צשירות הציה לא כן האחרונה אסר לא עלה עליה עול שרות הציה כראוי להיחה צחורה וצקס מומני שאתן לו פסק ד"י כנגד הפסק דין הז' ואפי אמרתי שחיי לי לעשו כן ארצה החמרחי עליו וצפרט אחרי שקיים הפסק דין הז' וקיצל עליו האסר ושהנלע"ד הוא שא"ש לי לתקל ועוד אמרתי שאפילו היחה דעתי כועה לדרך אחרת לא הייתי כוחב צכלל פסק דין הן לקצח הרב המורה שעדיין לא נשאתי ונחתי עמו צדכר הלכה למעשה אחר הן לקצח היות המעשה צעיר גדולה של קופתי רצבי מגדולי הדור ואכסי מעשה ואם הם שראו צענייהם פרטו הדברים כאשר עברו לא מחזיק צידו איך כוכל אכחנו לחזיק צידו ועם כל זה הצענחתי לכחוב לכ"ח ולהחכם השלם כמהיר משה ו' אל אשקיר נראה צדך צקסה ותחבה צצחורתי שם צ"ה שחמדלו כפי כחם להפיק רלוטו כשחצדנו ענ לב אשחי החכ' ועל לב אציה צדך פיוס ופתוי יתנו לו וקוס להחזיר אשחור הרלשופי צפרקוס. זהו פרטו הדברים שעצרו ציני לצ"ו והאמת שחם הוספתי להחמיר עליו יתגר מהנאמר לא גרעתי. והאל הוא היודע גם מרמיזות דצרו צחורתי יתפרקס זה' מ"מ הסכמה להיח צידי עופס העענות ופקקי דיניי צצידו זה צלי ידיעתי צזאמת. ורלתיי לשאת ולתת עם כ"ח על הדין צחשאי צקולר

דוד

גדול גלי ראיית ולכי צמות צאהצתינו לא יודע לטוסאלס צמולס . וכפי שחילי לא יהיו ציד כמה הטעמו ההם הריני שולחם חליך . ואומר עזבר פשוט מאד כראה צעירי שמה שכתוב צטמר העידוכי וצטמר הכחוצה ועוד החנו ציניהם ציהיו נסיו שגירש אקורדי רבי שליט מורה כלל על סקן אקורדי עליו אחר תשואין צחורו התנאי כיון שלא אסרן עליו צפירי והיילל ועוד אסר עליו כסיו שגירש רבי או לסקן אחר שורה על זאח . הכונה . וגם הריצ המורה הצי תפס זה למוסלס והוא פשוט מאד ולא כתצחיו אלל לפי שרליחי כתבצ שיש סס חכס סקוצר שזה הלשון מורה על קבלת אקורד מונס אז צטענת התנאי ולפי האומה נראה שליט כן . גם נראה צעירי שליט מורה זה הלשון על חיוצ החכס לאקורד כסיו צסום זמן אחר זה שאס כן היילל ועוד קבל עליו החכס החכרי לאקורד עליו נסיו שגירש מה היה דעת הרצ המורה הראשון והרצ המורי האחרון סענה מזה היה מוצ שיריעד לנו הטעם ואס כיח תדע לפסך צזכותו הריעו אלינו . ואין מורה צעירי לומר טעמו הוא שאס לא נאמר כן הרי זה התנאי הוא דברים לצעלה שכיין טזה . התנאי אינו מורה צודאי על פס אסרן אז צחורו הענת אס גם כן אינו מורה על חיוצ לאסרן להצא אס כן למה ככתב . זה אינו נוספיק צעירי דליהו אפסידו אכפשייהו האצ והנת שאלה הלכו אלל חכס ללמוד תיקון התנאי וטועים שקלקלו לעלמס עתיד . יתן הרין את הרין כנגדס . גם כי לפי האומה איפשי לפי התנאי צאום שאל יהיה לצענה וכל וכל וצקדמה שאל תחייצ לקבל אקורד חדש להצא כלל גם צטענהו לא אסרן וכונתם היחה לשלל יתיחד עונהו כאלו הן אקורות לא שאס יתייחד עונהו שיעשה אקורד אלל שנוצר על תנאו שלא יתייחד עמהו והרי הוא כחאי נשאר תנאי הכחוצה שליט חייצ לקיימס ומכא שיעשה אקורד אס אינו מקיימס וחילי צזה נחרלו אז האשה יהאז ואחר כך שטנו עשמו וצטענו מרוב כל כלל הדבר נרנאי צעירי דבר קשה לחייצ לחכס . המוכר שקבל עליו אקורד חדש ומכא זה התנאי והמחייצו עליו . להציא ראיח ריד צעל השטור על התחחונה :

ועוד אי חומר שאפילו נתן זה צמתנה לרצ המורה הצי ונדה לו דהרי הוא כאלו כתוב ועוד התנו ציניהם שיהיה החכס המוכר חייצ לאקורד כסיו עליו עכ"ז אס לא ירלה לאסרן און צית דין יכולין לכופו וכל סכן שאינו מהוייב לגרש האחרונה צטציל כן וחס כפי מה שאומר לי לצי שאל כתוב צטמר הכחוצה שנועה על החכס המכ" לקייס אוחס התנאים זולתי קיין וגם שלא רליחי לישאל את פיו על כך למען לא יחשוב שאיפטר להקל לדעתי מאד זה עם כל זה אינו עקיים זה לצי סקות הראשורי שאין דרך הנוכחות הזה לכחוצ שנועה כחחוצות כפי אשר רליחי . צי שלא רליחי שכתבצ זה צכלל טענות צעל הרצי וכיון שאין שנועה על החכס המוכר כי אס קיין אין כח צקנין לחייצו דברים כאלה ואפילו דדררר דמוונח קיין כזה לא יועיל דהרי הוא קיין דברים ואין צו מונס כלל האומה שלא היה רחוי לזקן שכמותו שיהיה עסקו עם הכסים צחורו האופן להצמיק עיני שאל לקיים . וימ אס לחיזו סקה לא ירלה לקיים אוחו התנאי ולאקורד כסיו הראשורי עליו אין צית דין יכולין לכופו וכל סכן שליט עמייצ לגרש האחרונה אס לא יאקור הראשורי עליו ולא לצד אינו מחייצ לגרש ומכא זה התנאי כשלא יקיים אוחו אלל אפי מוכח התנאי האחר הכחוצ כחחוצה צו צפירי שמחייצ לגרש חיל גם קבל עליו שלא ישא אשה אחרת עליה עד שיפרע לה כל מה שהיו חייצ לה צטער זה שיערנה בעט כשר אפילו לפי זה התנאי אס נשא אינו מחייצ לגרש שאין כח צקנין לחייצ לגרש ועוד שהוא קיין דברים ואין צו מונס אפי צמוונח כמכר ולא לצד אין כח צחורו התנאי לחייצו לגרש אלל אפילו לפרוע לה כחחוצה אינו חייצ כפי סקור לשון התנאי ומהטעם המוכר דהוא קיין דברים ואס היה מדקדק הסופר כפי הראוי היה לו כחחוצ התנאי צאופן אחר לשויעיל ויהיה חייצ לפרוע לה כחחוצה שיכתוב צזה הלשון גם קבל עליו לפרוע לה כל מה שהוא חייצ לה צטער זה קודם שישא אשה אחרת . הרי שאפילו צמוון אינו חייצ כל סכן שליט חייצ לגרש ואפילו מי שירלה לחלוק צדבר המונח ויאמר מדעתו צלי ראיח שכח אוחו התנאי הוא כפי הלשון האחר שסדרתי ושחיוצ הקיין חחר על הפרעון וימ אליצא דכולי עלמא חיוצ גרושין ליכא כלל והיחזר זכות שאיפטר ציעלאל לאוחה האשה כשהיו ישא אחרת עליה הן מהראשונה הן אחרת הוא שיפרע לה כחחוצה והוא לא יאכל פירות מונח ויכתוב לה כחחוצה מלחיס והעמוד תחמיו ותשרת אוחו עד שחלבין ראשה . זה נראה לי דבר אונתי ומוכרח אס אין כתוב שנועה צטער הכחוצה וגם שאפילו צפסק הרצ המורה הראשון אינו כתוב כן ומכא זה התנאי האחרון כראה לי דלא דק כיון דלא על זה היה הוא דן אז ולפתוח לאשה להטות לצנה שתקיים דבריו ותחזור על צפלה אוקיף צאכותה מה שליט כפי הרין :

ואחרי שנהצאר שהחיוצ שחייצו הרצ המורה האחרון להחכס המוכר לאקורד או לגרש הוא שלא כדון ודאי שאס יעשן הרי עתה שהאיסקר שקבל עליו היה צאונס כרי שלא לגרש ושצטענה קבלתו האיסקר חסצ אי זו מחשבה כנגד האיסקר כנון שטס תנאי צלצו אס לא אעשה דבר פלוי צמסל אס לא אלך לציח השצווע או החדש והלך תוך אוחו הזמן הרי האיסקר צטל עניקו ודקדקתי לשום ועל צזה התנאי או דומי לו ימ כן צמסח האיסקר כתוב כל זמן שאני כסוי עם אסתר כרי ולא ייעיל לתשוב צלצו היוס או השצווע וגם שכתוב צאיסקר שהיה עיך אסתר ועיך אציה והס צעלי הדבר והרי הוא כאלו השצוועוה הס לדעתס נראה לי שאפילו עם זה האיסקר צפל שחכל היה שלא כדון וצאונס ואפי לומר כן ויש ראיוח לזה ומטעם זה נמי מה שכתוב צמוסח האיסקר שהיה מדעת הסכס ומרלוטו אינו מועיל כלל ויכול לומר שהיה אטוס כי עלמס

עמדת על הפסק דין שפסקו החכ" המעולה כהיר דוד אצי זמרה והדין הנעלם אשר לא ידענו טמו והוא פלחי ורליחי שפסקו צרלונס צלל טעם וצלא ראיח ורליחי דבריהם סותרין זה את זה ומתחלה אמרו שהדין נותן שקבל החכס השלס מכהיר נקים עליו אקורד תשמישי כסיו כרלוי אס ירלה לקיימה ואס לאו שיעטירה צגע ושאין כאן שום קבלת תנאי חדש ואס כדבריהם שאין כאן שום קבלת תנאי חדש למה לריך לקבל מחדש אקורד תשמישי אלל על כרחס כיון שהס מלריכין לקבל האקורד מחדש אין לך קבלת תנאי חדש גדול מזה ואס כונתם לומר שכיון שכונה האשה היחה שיהיה האקורד כרלוי וכיון שלא נעשה כרלוניה אין צבאל קבלת תנאי וריך לקיים מה שכתבונה צחחלה אס כן צעלחס כל דיני התנאים הכחוצים צחלמוד דקיימח לן דכל מנעשה שנעשה על תנאי ולא נעשה התנאי כהלכתו הנעשה קיים והתנאי צנול ולפי דבריהם הרי כרלוי שיהיה הרין צהפך שיהיה הנעשה צטל עד שיחזיו לעשות התנאי כהלכתו ותמנהתי על הדייכין צין על הנגלה צין הנעלס כי כפי המוסר והדין אין כיון שקדמה מי שפסק צזה הענין מי שחיל מפורסס צכל האלקיים הזה צין צילמוד צין צהוראה היה להס לרקדק ולענין צמה שפסק ולהציא ראיוח מוכיחות לסתור את דבריו ומה שאיח להס ואף על פי שהעידו על עלמס שדייקו ועיינו על עלמס

שאלות ותשובות רבי לוי אבן חביב

לתחום דלית נמי שניחם מקריא אס כן לא קילת הולאת סנהמה כמכר :

והנראה

לעניות דעתי להשיב למתעקש שמונה כלתת הוא זמזמ ומשיב פנים ורשעונית אומר כי ההקדמה הראשונה חזן זי כח לחנוך עליה בי איקור הולאת סנהמה שוה הוא להולאת כליי וחילוי שוה דקדק רשיי זיל נלשונו שאמר צפירוש המכנה חזן אדם יבול וכו' ולא אמר להוליכס שאלו כחשבו שאיקור סניחת סנהמה ח' על המדס בחשונו שיטיה הוא ומחר עליה שלא להניחה ללאת חוץ לתחום בנבור הדלת צדדה חף שער הבליס לא ילדן זה אלא שלא יוליכס ציד כי גם סנהמה כך דינה שלא יוליכס צידו אצל אס היא חתך מעמלם בלי סימיי השיראל כלל בהולאתה חזן לבי חייבס כבוד ההקדמה הסניי אצוה צמחר זמזמ משיב רכיס אס צדורחתה אס צמכס אוחס ו בהולאתה אומר חף אס יהיה כן האמת להולאת הבוי כלי השיראל הסניי אס צדור צידו שריא והרליה שאלו גזרו על שאלת כליס עם כל זה צדונו שלפנינו איקור ואינו דומה להליה דננדון רידן ההולאת היא צמאונר השיראל וצדלי מלוחו הלי הוא חקוי אמונס צדליה שהציא חף גיל פי שהגוי נויליז הכלי הוא שלא צמאונר השיראל ואס כן לא דמי וכבר נהצתי לעמנה נסם כבוד חורי פי הולאת הכלי על ידי גוי צמאונר השיראל צדלי איקור ואי אפשר להכחשו :

ביום חזן

היות ואחד עם עכנא שמיא מגלה עפה עפה יפה כלצנה : צאה מתרחק תסור מראש אמנה : זה סנה ומשכנו עלי עכנה מראש אדיר כשמי חזקה מיזר במרהה סנוק מונט יחד מוננו פנה : לערמונו מכל וחמונו יסיונו סהלי צעה צת ענה והסתודרה צמלוה : מעשוות אריות מראש אומיות כיוני הגיויות כלס קולן כקול שרי חממה חקרא קוגה כעוסנה : להריי כור שוקד על ערס צמחמ שערים ללמות ולא קדרס ולנו צקרנו כלל חשה מלרה היחה כלמנה : פחוסה יחד הלומון חמוותי יהליכו מחסנוי על חדוותי דברי כי לא רחיתי לחוותי עדות חדוני לא כלמנה חרכנה שפתי ואומרה לך כי כאשר ישו צדוני ידו צמח שני אל כל השא פני חיש שונה כונוי ולא ארס סכצ וירדס לא סנהה כי צעס החח צחא לי להוסי אה עוני ונגלה חת קלוני עני חני צעשותי מירח חעא מונטר וכן מחממה מכבוד ולכן חדוני כאב חת נן ירלה בחוואי חקריי מוניי אל כל מחחירי חתי כל חקדך כלמנוי לחלות נא פני אל ויחוני חמחה חדוני יקר יקומנה ולמנעך יסלמה וגס עד זקנה לא למחנה בן כה וכה חקוס ואעשה לחוח חדוני חלי למנה וקונדרים השמעה חנו יולא לקראח תורחך להקציל פריך כעקבל פני שבינה הלל מלפניס חליתי פני תורחך לדיק הבח לזית מלונה אל נא חפטר כלל לינה ושקידה רבה עיך הלל לחמונה ככחי אז כחי עמה ועשית נא עידי חסד ואס כה חעסי לעבדך לו חמחן הצריחא וחומר לפי שמליט שמיעת חקראקות פנסכית צעדות מוחל למרו סכללותי והפסיה כחמונו מסיי וכך היא הנרכס הנכונה גם על חוספת הסציעתי אשר הוספתי על הקונדרים הראשוני וסיף חדוני יד סכלו החחנה לחקן אשר עתה דעתי הקלרה וצראשונו צמאונר גם על דבר שכיות צמחנה של ישראל אשר תורת חדוני צדורס האח כחורה נחונה מהאל נחתי חל לני ויואל לכחוב לפני חדוני מנע אשר השנה ידי לאו לחוספי על אוריחיה ולא מנרע מיני כי חל להסני צמחעקס ועשה חלש עייפ דרכו רדך לא סקלול עוה עוה חוה חסימיי ואף כי נפלחת היא היא מונק ויחוקה היא צמנוה תורחך חחיק וכל כפיך חחקה עד יעצרו הוות מחסוב לכוי חמורה המתיר שמנו אזנו וחנן ודעה שפתי צר מכלל לחנן ועל הכל ישפוט חדוני כיד חנהיס העונה עליו ועיני תורחתי חרלינה : שהיס חנה רדך כלל רחיות תורת חדוני לחסי צדונו שלפנינו האחד מחסי דקוף ומי יעי סרן חסינו דף לז עיאל וכן הוא צעירונן דף לז והרמזים סרן הי עהלכות יעי סור חית סיון סליז סנהמה והכלים וכו' אשר משס ציר חרסי ציחור סלס איקור הולאת צהות השיראל על ידי הבוי חשוו סניחת דרהתי גובה כאשר החכר כל זה צמחלס חקונדרים וצוקף רחיה צי שחפילו הם לחמור שחין איקור צדור משוס סניחה דנהמה גופה עם כל זה יס איקור צדור משוס חמירה נגוי כי כל דבר האיבור לעשווה וכו' וצדונו דיקן השיראל חינו יכול להולאת כיון חקוסר לו ללאת חוץ לתחום וצדלי יס צחס בדלי ויחו מרלי לצוז האיבור אצל לי לא יחחה להחריך צוה כי דברי תורחך חייס לריכו חווק חף כי חכני חענוט חלמנס אצחנה דרכי עם חמורה המתיר צהסי על רחיותיו על פי דרכו והדורים חישר לרדך תורחך דרך ישרה על סרליה הראשונה שהציא חמורה המתיר לא ידעתי דבר כי כבר ציאר חדוני ציחור סלס קולר הצנחו לשוך הרצ רבי ישעיה זכרונו לצרכה :

אמנם

צדליה סנית כחצ חס לסוטי : וברי לענין כלי וכו' וכית ציעל חותס מנה חמורה דין צהמה מדין כלים וכו' אל ידורך דרך ישרה זו היא דרך האמת וצדלי לא יכשל צה אצל הולך דרך חויליס לא יענו נראה לעניות דעתי כי יאמר שחין זה משפיק כי כפי הנראה רחיות המתיר רחיה במורה היא צנייה חפתי חקדעות וקדורס ככס דין הולאת סנהמה חוץ לתחום שוה הוא לדין הולאת כלים והולאת כלים צמח שריא על ידי גוי אס כן הולאת סנהמה נמי שריא :

ביאור

ההקדמה הראשונה היא מונחיתין דמככת יוס עוז וגקנייהו צהדי סרדי : ציחור ההקדמה הסנית שהחירו שאלת כלים צערה סנה לגוי ולא חשכו שמוח יוליחס הבוי חוץ לתחום חף על צד דודלי קנה סניחה הכלי של ישראל חף על פי שהוא ציד הבוי כשקדס היום ואס כן לא יסתור ההקדמה הראשונה מה שאמר כנוי חורי דנהמה חמורה רחית צה סניחה ולא ככלים כי מה לנו צוה צהולאת חוץ לתחום חני דן וצדור הוא שקולים הם כפי המשנה המבחר ואס כך ילאו סניחה גם לא יסתור ההקדמה הסניה מה שאמר בית דקסס שולתין כלי לאו לחפוקיחמו חוץ לעיר סיינייה כי יאמר החולק ונה לנו צוה והח חחכא חציא רשייני לחפוקי חוץ לתחום כיון דלא חשכו להס כראה דהולאת כלים על ידי הבוי מדעתי של ישראל שריא ומה שאמר עוד כבוד חורי כל סכן דלא לחמוור כונוי חלי צמכיות כלס דקולח חינו משפיק כמו שחמירי כי צדונו שלפנינו על ההולאת חנו דין לא על סניחה מעלמכה ואס כיון כבוד חורי צמחית על ההולאת חוץ חקבלל